

Cừu thiên-Nhận áp đảo đại hội Quân-sơn

Thật đúng với lời Hoàng-đạo-Sư đã tiên đoán, Dương-Khang lượng được cây gậy trúc không khỏi gãy đứt đàng cho bang Khất-cái toàn quốc.

Ban đầu, lúc lượng được gậy, Dương-Khang chỉ biết nó là gậy báu, chưa hiểu nó là vật bang truyền của Hồng-thất-Cối. Sau đó, Dương-Khang được hai ông ăn mày chức sắc đối xử với mình và gậy quá sức cung kính, nên Dương-Khang mới nghi ngờ tìm hiểu.

Dương-Khang vẫn đi là trang thiếu niên thông minh và có quyền biến hơn đời, nên chỉ sơ qua một chút đã hiểu uy quyền của gậy trúc rồi.

Kịp lúc lên đường, hân có dự ý sẵn, luôn luôn làm nghiêm, không để một sơ hở nào cho hai người ăn mày kia nghĩ kỹ. Chẳng những thế, mà hân còn tìm cách dò hỏi lại lịch cây gậy ăn mày để tùy cơ ứng biến.

Hai người ăn mày chức sắc, tình nguyện theo hầu và đưa Dương-Khang đến Hồ Động-Đình dự đại hội thầy hân có gậy trúc trong tay, mười phần tin tưởng hân là vị Bang chủ kế nghiệp, do Hồng-thất-Cối lựa chọn nên đặc biệt thành kính. Bởi vậy, hai người ấy nghe Dương-Khang hỏi gì thì đáp nấy, vô tình đã tỏ cho Dương-Khang hiểu được gần hết lai lịch của gậy trúc, và một phần lớn bí mật truyền thống trong tôn chỉ của nghiệp ăn mày.

Khi Dương-Khang đã nắm được mấy mâu chốt trong bang Khất-Cái rồi, liền nghĩ cơ mưu, tìm cách lừa bịp cho bằng được cả bang Khất-Cái. Vì hân nhận rõ Cái bang hiện nay uy thế hùng hậu bậc nhất ở Trung-nguyên thì chức Bang chủ có khác gì một vị chúa tể trong nước.

Hơn nữa, hân đã tin là Hồng-thất-Cối bị chết thì hân đại gì không lợi dụng cơ hội để giết lấy chức Bang chủ khi đã có gậy phép trong tay ?

Một khi chức Bang-chủ đã vào tay hân thì nhất định hân sẽ xô đẩy hàng mấy triệu ăn mày phân lại Tống triều, đầu hàng nước Triệu không khó. Nhược bằng bọn ăn mày không chịu thì hân lại tìm cách gây rối nội bộ, cho chúng chém giết lẫn nhau, để cái bang tan rã, đỡ được một gánh nặng cho cha nười hân, trong âm mưu thanh toán nước Tống.

Lúc ngồi trên lưng ngựa cũng như lúc nghỉ trong lữ điếm, Dương-Khang luôn luôn nặn óc tìm kế, đặt ra câu chuyện Đạo-Sư Toàn-chân vấy giết Thất-Công, và nghĩ ra chuyện Thất-Công trao gậy lệnh cho mình để kế nghiệp Bang-chủ.

Nhưng rui cho Dương-Khang, qui kẻ của hân sắp thành thì lại dựng phải Quách-Tĩnh, và Hoàng-Dung có mặt nơi đây. Đó là một mối lo cấp thiết của hân.

Tuy nhiên, là kẻ mưu lược, hân đã dự tính sẵn. Một khi đầu xui thì đuôi phải lọt. Nghĩa là sau khi hân đã được sự tín nhiệm của toàn bang cử hân lên chức Bang-chủ, thì chuyện thanh toán, Quách, Hoàng cũng chẳng khó khăn gì, vì hai người này đều bị trói nằm trong tay của bang Khất-cái.

Qua một hồi im lặng độ nửa giờ, toàn thể đại hội bang Khất-cái lại nhao nhao lên, có nhiều tiếng xì xào huyền ảo.

Đa vị trưởng lão : Giản, Bình, Lương thủ lĩnh của phái « áo sạch » lập tức đứng ra, mặt mũi trang nghiêm, chân tay ngoe nguẩy chức áp-đạo kế nào cứ chỉ bất bình hoặc phản đối lời tuyên bố của Dương-Khang vừa rồi.

Sở dĩ ba vị trưởng lão Bình, Lương, Giản bộc lộ sự kính phục Dương-Khang, muốn cho Dương-Khang lên ngôi Bang-chủ thay Hồng-thất-Cối, không phải là họ ngu si, hay mù-quáng gì đâu, mà chính vì một lý do quan hệ trong bang, khiến họ phải buộc lòng và vịn để tìm một lối thoát.

Chuyện ấy như sau :

« Vị Bang-chủ đời thứ mười bảy vì như nhược, có ý thiên lệch, nên đã để phái « áo sạch » trong bang lộng quyền, hàng năm xảy ra chuyện đánh nhau, chết chóc khá nhiều.

Kíp khi Hồng-thất-Công lên kế vị, ông ta đã đem tài đức dẹp yên nội bộ bằng cách dùng hòa quan niệm: ai muốn «sạch» thì «sạch» ai muốn «bẩn» thì «bẩn», nhưng tuyệt đối không được đánh nhau, khiến một nhau làm mất hòa khí trong bang. Nếu kẻ nào trái lệnh ấy, bất kỳ «bẩn», «sạch» đều bị hành quyết.

Ra một nghiêm lệnh như thế, Thất-Công đoán biết không khỏi làm cho phái «sạch» bất mãn. Vì phái «sạch» đã lười lại thích ăn sang mặc đẹp, nếu họ không lợi dụng được uy quyền thì làm sao giữ được sang đẹp mãi.

Thất-Công lại muốn tôn chỉ ăn mặc từ vị Bang-chủ, Trưởng lão sắp xuống phái theo đúng nghiệp tổ truyền là phái «mặc rách» đi xin lấy mà ăn, chứ không được một ai bắt một kẻ khác đi xin cho mình ăn. Vì vậy, dù «sạch» dù «bẩn» đã ăn mặc thì phái «mặc rách» phải lê gót đi xin.

Điều này đã đánh tan được nạn ăn mặc lớn hiệp ăn mặc yêu, ăn mặc sang bắt ăn mặc hèn, phục vụ cho mình. Nhưng nó cũng là một điều làm cho phái «sạch» hết sức khó chịu, vì chính họ là những kẻ gây nên cái nạn nói trên.

Đầu bất bình, nhưng họ không dám cưỡng mệnh Thất-Công, nhờ vậy mà phái «sạch» bớt được phần nào hồng hích, gây gổ trong nội bộ.

Muốn cho cả hai bên «sạch» «bẩn» nhìn thấy đức độ và sự công bằng của mình, Hồng-thất-Công mặc «bẩn» một năm, rồi lại mặc «sạch» một năm, cứ thế luân phiên thay đổi.

Mặc dù Thất-Công đã cố hàn gắn mỗi hòa khí nội bộ, song sự mâu thuẫn này không phải phát sinh ở quyền lợi, mà do sự không đồng quan điểm về nhân sinh mà ra. Vì vậy, nó là một mâu thuẫn căn bản trầm trọng, không thể nào hợp nhất ý chí nổi.

Trong bang có bốn trưởng lão, thì ba vị thuộc phái «sạch», chỉ có một vị thuộc phái «bẩn». Ngược lại, số đàn em hèn dưới, phái «bẩn» chiếm có đến tám phần mười trong toàn thể ăn mặc.

Bình nhật, không phải Hồng-thất-Công căn cứ vào phái nhiều phái ít để bênh vực phái nào, nhưng căn cứ vào mức tài đức, sự trung thành, sự hy sinh cho bang, thì Hồng-thất-Công mến Lão-hữu-Cước hơn cả. Nhiều lần, Hồng-thất-Công đã trao nhiều việc quan trọng cho Lão-hữu-Cước và điều được chu đáo và thông suốt.

Nếu Lão-hữu-Cước không có tình nóng, hai ba lần làm hồng chuyên lên; thì phen đại hội trên đỉnh Quần-sơn đêm nay. Thất-Công đã toan chỉ định ông ta kế vị bang-chủ thứ mười chín rồi.

Dự ý của Hồng-thất-Công muốn chỉ định Lão-hữu-Cước, lệnh tự phái «bẩn» sung vào chức Bang-chủ, cả ba trưởng lão phải sạch cũng đều được biết. Vì vậy cuộc đại hội này cả ba vị Bành, Giản, Lương lo buồn hết sức.

Không phải họ không công nhận đức độ, vũ-công, nhân phẩm của họ Lão-trội hẳn hơn họ nhiều lắm đâu. Chính trong thâm tâm ba vị trưởng lão kia cũng thấy Lão-hữu-Cước có đủ tài đức kế vị, mà người tài đức thì được giữ trọng trách là lẽ đương nhiên.

Nhưng họ lo về Hữu-Cước là người của phái «áo bẩn» một khi quyền lớn vào tay, thì họ khó mà giữ được địa vị cao cả hiện tại,

Ba vị trưởng lão «áo sạch» đã nhiều lần toan phản đối dự định của Thất-Công nhưng họ đều sợ uy vọng, chưa dám mở lời.

Thế mà tình cờ vừa đến Nhạc-Châu ba vị trưởng-lão phái «sạch» lại được Dương-Khang đem gây trục đến, báo tin Hồng-thất-Công tạ thế.

Tuy họ không khỏi đau thương với cái tin sét đánh ngang tai ấy, miễn tiếc vị anh hùng bang chủ của họ, song họ lại cũng không khỏi mừng, mừng vì thoát được một điều nơm nớp lo âu, sợ Hữu-Cước lên kế vị, làm cho uy thế họ bị lụn bại.

Vì lẽ đó mà họ kính mến Dương-Khang đến cực độ, họ lo lắng theo hỏi Dương-Khang xem Hồng-thất-Công đã di mệnh cho ai.

Nhưng Dương-Khang quá sực tình kiêu, cứ úp úp mở mở để chinh phục họ, và không hề nói cho họ biết lời di mệnh của Hồng-bang-Chủ của họ. Mãi đến lúc đại hội họp đủ mặt mọi người, Dương-Khang mới thoát ra một câu chuyện bịa đặt là Hồng-thất-Công đã di mệnh cho hắn kế vị. Nghĩa là Dương-Khang đã quá giả giận, lợi dụng được nhân tâm và tình thế của các-bang vậy.

Ba vị trưởng-lão của phái «áo sạch» cảm thấy chức bang-chủ đối với mình vô duyên, song cũng chẳng buồn lắm, vì họ chỉ sợ Lão-hữu-Cước được di mệnh kế vị mà nay Hồng-bang-chủ đã không di mệnh cho Lão-hữu-Cước kế vị thì họ đã thỏa chí rồi. Còn Dương-Khang, mặc dầu người trẻ tuổi đối với họ không lấy gì kinh mến, song đưa Dương-Khang lên kế vị lúc này là họ tránh được cái nạn Lão-hữu-Cước, mà họ lo lắng lâu nay.

Tình thế ấy buộc họ phải trông vọng Dương-Khang, sợ Dương-Khang từ chối thì đại hội dễ cử người khác, tất Lỗ-hữu-Cước đặc lợi. Vì Lỗ-hữu-Cước lãnh tụ phái « áo trắng » chiếm đa số tuyệt đối trong giới « áo trắng ».

Trong thâm tâm ba vị trưởng lão phái « áo trắng » đều nghĩ như nhau, cho nên khi thấy Dương-Khang tuyên bố, họ đưa mắt dò ý kiến, thì thấy cả bọn đều tỏ vẻ hân hoan, mỉm một nụ cười tán thưởng.

Vì đã đồng một quan điểm, nên Giản-trưởng lão đại diện toàn bang, đưa tay nói lớn :

— Cây gậy khải kính của Dương tướng-công cầm đây, chúng tôi đã mượn phép xem kỹ, đích xác là thánh vật của bang Khất-cái chúng ta. Nếu không có di mệnh của Hồng bang-chủ thì gậy ấy làm sao lọt vào tay Dương tướng-công được. Vậy vị nào còn chút nghi ngờ xin, cứ xem lại cho tường tận.

Lỗ-hữu-Cước liếc nhìn tướng mạo Dương-Khang, ông ta nghi hoặc :

— Thằng con nít còn hơi sữa, mặt mày có vẻ hách dịch thế kia, làm sao lãnh đạo nổi cái bang toàn quốc ? Lê nào Hồng Bang chủ lại chọn người làm lạc ?

Vừa nghĩ, Hữu-Cước vừa sấn đến trước mặt Dương-Khang, lấy thánh vật mượn xem kỹ, thì thấy quả cây gậy trúc đã gần hai mươi đời truyền kế nghiệp áo trắng. Ông ta cúi đầu kính trọng chủ.

Đã biết đúng là gậy của Hồng bang-chủ, lẽ đâu con người trung thật như Lỗ-hữu-Cước lại còn dám phản đối. Ông ta đổi ngay quan niệm, thầm nghĩ :

— Đúng là Hồng lão Bang-chủ đã cảm đức Dương tướng-công tận tình cứu nạn, nên người truyền chức cho. Nếu quả Hồng lão bang-chủ đã di mệnh mà ta có ý bất kính thì thật đã mang tội với Hồng bang-chủ, người đã dày công gây dựng cho nghiệp này.

Thế là trưởng lão họ Lỗ nâng cây gậy qua đầu, vãi ba cái, rồi đưa gậy trúc cho Giản trưởng lão, đoạn tuyên bố lớn :

— Chúng ta hoàn toàn tuyệt đối tuân lời di mệnh của cố Hồng-

bang-chủ nhất tâm suy của ngài Dương tướng-công kể vị bang-chủ đời thứ mười chín của bang « áo trắng » chúng ta.

Hàng vạn trưởng lão, trưởng ban thấy bốn vị trưởng lão của cả hai phái đồng thanh suy cử, buộc họ phải hân hoan hô reo dậy nổi.

Thế là cuộc bầu bang chủ đã xong. Những người lúc nãy trót có âm tâm dò nghi Dương-Khang, bấy giờ đều cúi mặt như ăn năn sám hối, vì họ nghĩ rằng mình đã phạm vào tội bất kính, mặc dù mới trong tưởng tượng.

Khô thay cho Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh thấy việc hiệp hợm, trước mặt mà không có miệng nói lên sự thật, chỉ biết ôm mối hận lòng nằm queo trên đồng đá.

Qua một hồi thờ dài thườn thượt, Quách-Tĩnh nghĩ thầm :

— Quả nhiên không ngoài dự liệu của Hồng chúa đảo ! Dương-Khang xảo quyết, to gan, dám nhận chức bang chủ để gây vạ cho dân lành, làm điều đứng cả bang Khất-cái.

Hoàng-Dung nghĩ khác. Nàng lo cho công việc sắp đến. Vì nàng biết nàng và Quách-Tĩnh là hai chướng ngại vật trước mặt Dương-Khang, lúc Dương-Khang đã nắm quyền bang chủ tất lợi dụng lực lượng của cái-bang để hại nàng và Quách-Tĩnh.

Chợt thấy Dương-Khang làm ra vẻ khiêm tốn, đến trước thạch đài, tỏ lời từ chối :

— Kể hèn này tuổi nhỏ, tài sơ, mặc dầu có di mệnh của Hồng-tiền bối, và được bốn vị trưởng lão ủng hộ, cũng không thể nào dám đảm đương chức bang-chủ.

Đành trưởng-lão vội đỡ lời :

— Đã có di mệnh của Hồng bang-chủ, xin tướng công chớ từ chối mà phụ vong hồn bậc anh hùng quá cố. Chúng tôi nguyện một lòng trung thành với tướng công, cũng như đã kính trọng di mệnh của cố Hồng Bang-chủ chúng tôi vậy.

Lỗ-hữu-Cước cũng vội lên tiếng :

— Quả đúng như thế, xin tướng công chấp thuận cho, để còn làm nhiều việc trọng đại khác.

Vừa nói dứt, Lỗ-hữu-Cước ho vài tiếng lớn, khạc một bãi đàm bằng cổ tay nhỏ tạt vào mặt Dương-Khang một cái.

Dương-Khang không thể ngờ rằng toàn bang Khất-cái đã khám phục suy cử mình giữ chức Bang-chủ, mà Lỗ trưởng lão lại dám vô lễ, khạc đàm nhớt vào mặt mình.

Tuy nhiên, Dương-Khang không thể tránh kịp, bãi đàm bám vào má bên phải, lây nhầy nhều xuống vai trông rất gớm ghiếc.

Dương-Khang vừa giận vừa sợ, toàn lấy uy-quyền của vị tân Bang-chủ trách mắng Hữu-Cước. Nhưng chưa kịp mở miệng thì đã bị ba trưởng lão về phía «áo sạch» chồm mỗi, khạc nhớt mỗi người một bãi đàm, cũng khá lớn, vào đầu, vào bụng, dính tủa tủa.

Rồi, cả bốn vị trưởng lão chấp tay trước bụng, đồng quy xuống một lượt lấy Dương-Khang.

Dương-Khang kinh ngạc, không hiểu ra sao, nhưng cũng chẳng dám mở miệng hỏi lời nào.

Tiếp đó, hàng ngàn hàng vạn ân mây tiến đến quanh Dương-Khang, mỗi người khạc nhớt vào Dương-Khang một bãi nước miếng. Cả mình mây Dương-Khang đem giải chông chái; chẳng khác nào một người bị đâm tủy, bần thừ không thể tả. Tuy vậy, Dương-Khang cũng đành phải đứng im chịu trận, vì thấy toàn bang già trẻ lớn bé khom lưng lấy hắn như tóc lấy trời.

Lấy làm lạ, Dương-Khang tự hỏi :

— Chẳng lẽ họ nhốt vào mình lại cung kính mình sao ?

Tuy thông minh như Dương-Khang, cũng không làm sao hiểu nổi quy-luật cổ điển của bang này, buộc mỗi người suy tôn một vị Bang-chủ đều là ân mây đó-đó nhốt vào đây người, càng nhiều càng hay. Bởi lẽ, ân mây khắp bốn phương quanh năm bị đời xỉ-và, máng-chười, vậy kẻ làm Bang-chủ, cần đầu cả bang phải chịu thực sự. Vì thế, trước khi lên ngôi, người Bang-chủ phải chịu «phước» để thông cảm nỗi niềm đau khổ của thế giới ân mây là vậy.

Thật ra, phong tục hành lễ trông quá bần thiêu, nhưng nghĩ cho kỹ thì cũng có phần nào thâm ý sâu sắc.

Cho đến lúc quá nửa đêm, thì cuộc lễ suy tôn mới cử hành xong. Toàn thể ân mây đều đứng lên. Một vị trưởng-lão bước ra mời Dương-Khang lên thạch đài Hiên-viên.

Dương-Khang thấy đài không cao lắm, nên muốn phô bày bản-lĩnh võ-ngệ của mình, để ra oai với bọn rạch rưới. Vì vậy hắn liền vịn mình, nhón chân bay lên.

Dương-Khang vốn đẹp trai, lại có kiểu người phong lưu tuấn tú, nên khi nhảy nhót dưới bóng trăng thu, quả có vẻ linh động, mỹ-diệu vô cùng.

Tuy nhiên, hắn không làm sao qua mắt nổi bốn vị trưởng lão trong bang Khất-cái.

Vì, bốn vị này, võ-công cực cao, họ nhận rõ được chân tướng của Dương-Khang ngay. Họ biết Dương-Khang chỉ có cái bề ngoài hào nháng, thực sự khả năng tập-luyện thấp kém vô công.

Bốn vị trưởng lão này, là những con « cáo già » trong bang Khất-cái, tuổi đã chông chái, kinh nghiệm có thừa, lại được sống gần Hồng-thất-Công hàng mấy mươi năm lễ đầu xu trí được.

Nói về quyền hạn địa-vị trong bang, thì bốn vị trưởng-lão này chỉ thua Hồng-thất-Công một bậc. Nhưng nói về võ-công thì bốn vị trưởng-lão này thua Hồng-thất-Công khá xa.

Tuy nhiên, bản sự của họ đều sút kém Khưu-xứ-Cơ, Mai-siêu-Phong hoặc bọn quân mã : Lương, Bình, Sa, Trì (Lương tử-Ông, Bình liên Hổ, Sa thông-Thiên, Linh trí Thượng-Nhân).

Vì vậy bản sự của vị tân Bang-chủ họ Dương vừa rồi đã khiến cho họ đâm ra ngờ vực.

Dương-Khang lên đứng giữa đình đài Hiên-viên với điệu bộ rất hách dịch, ênh ngược quá lớn :

— Hiện nay các hung thủ sát hại Hồng-bang-chủ, chúng ta chưa có dịp phục thù, ăn gan uống máu của chúng, nhưng có hai tên phạm tội đáng tội rất ác, ta đã lãnh tay trói được chúng. Vậy trong toàn bang chúng ta phải xử thế nào ?

Toàn thể đại hội ân mây nhao nhao giơ thét :

— Ở đâu ? Hiện nay chúng ở đâu ?

— Chặt nó ra làm ngàn khúc !

— Khoét tay khoét mắt chúng vứt xuống hồ.

— Hãy mở lấy tim gan chúng nó mà tế vong hồn Hồng-Bang-chủ.

Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung nghe tiếng nói oang-oang của đám ân mây, dấy vẻ phẫn nộ, biết toàn thể đại-hội Cái-bang đã hoàn toàn mắc lừa Dương-Khang.

Lại nghe Dương-Khang vung tay ra lệnh :

— Dẫn cổ hai đứa nó tới trước đài này cho ta, và cứ để nguyên

giết trong miệng của chúng đang mọc ra, nếu không nó nhọc mà cá
mười tám đời Bang nhà ta đấy.

Bành trưởng lão dạ một tiếng lớn, phi thân đến chỗ Quách-
Tĩnh và Hoàng-Dung, thò tay nắm đầu mỗi bên một người, xách
đến đặt trước đài Hiên-viên, với vẻ mặt căm phẫn.

Quách-Tĩnh nhìn mặt Dương-Khang, nghĩ thầm :

— Thằng họ Dương khôn nạn này nó bảo mình là kẻ cực-ác,
đồng lõa giết hại sư phụ ! Trời ơi ! Giờ đây ta mới sáng mắt, phục
lời nói của bé Dung trước kia giá đáng ngàn vàng. Thực là một
bài học sâu xa...

Lỗ-hữu-Cước trông thấy hai nạn nhân vừa dẫn đến là Quách-
Tĩnh và Hoàng-Dung, làm cho ông ta giật mình. Vì ông ta đã gặp
Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung tạo đôi vài lời ở túm điểm Nhạc-châu.
Hơn nữa, ông ta đã được Lê-Sanh, người bạn thiết, kể rõ lai lịch
hai vị anh hùng nữ hiệp này nên ông vội ngửa mặt lên trời la lớn :

— Khái bầm Bang-chủ, hai người này là hai đệ-tử yêu qui của
Hồng Bang-chủ, lẽ đâu họ lại giết hại Tôn-sư ?

Dương-Khang sầm mặt, hét lên :

— Vì nó là học trò qui của Hồng lão Bang chủ mà lại giết thầy,
như thế ta mới giận chứ ! Nếu người ngoài thì có gì phải đáng nói
Bành trưởng-lão lên giọng, nói với Lỗ-hữu-Cước :

— Lỗ trưởng-lão chớ bênh vực tội nhân, Chính mắt Bang-chủ
đã nhìn thấy thì còn làm sao được.

Chợt tiếng hai người ăn mày, một già một trẻ chen lẫn đám
đồng, nhảy đến trước đài, khoanh tay nói lớn :

— Bẩm Bang-chủ ! Hai vị trai gái này vẫn là kẻ anh-hùng nghĩa
hiệp, nước tiếng giang-hồ, coi trung, hiếu, tiết, nghĩa như mệnh
mình, lẽ đâu dấn lều vào sự phân sư như vậy. Chúng tôi xin đem
huyết mạng chúng tôi bảo đảm cho hành động của hai người ấy.

Toàn thể đại-hội đều kinh ngạc. Vì hai người xin đem tánh
mạng ra bảo đảm cho hai tội-nhân chính là Hồ Lê-Sanh và Dư-
thiệu-Hưng, hiện đang giữ chức quan trọng trong bang.

Lương trưởng-lão vội quỳ xuống, hét lớn :

— Nếu mi muốn kêu xin điều gì phải theo thủ tục, đệ-đạt lên
cho vị Trưởng-lão của phái mi trước đi, sao dám nói can đũa ?

Lê-Sanh và Dư-thiệu-Hưng vội nhận chức vụ mình nhỏ nhẹ.

chỉ quan hệ trong chi mà thôi, còn đối với bang, hành-động như
thế thì sai nguyên tắc. Bởi vậy cả hai đều im tiếng, hậm-hực cúi
vẻ chỗ cũ.

Lỗ-hữu-Cước vội tay lạy về phía Dương-Khang, dần tiếng tiếng :

— Không phải kẻ hèn này không tin lời tuyên bố của Bang
chủ, song việc phục thù rửa hận là việc trọng đại của Bang, cúi xin
Bang chủ xét hỏi lại cho nghiêm-minh. Vì bần phận trưởng-lão bước
lông kẻ hèn này phải xin như thế, xin Bang-chủ tha tội vô lễ.

Dương-Khang thấy Lỗ-hữu-Cước còn thắc mắc, và bọn Lê-
Sanh đang hậm hực, và lại trong lúc mới nhậm chức, Dương-Khang
cũng không dám tỏ ra độc đoán, nên nghĩ ngay một kế, liền quay
lại nhìn Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung hét :

— Tội trạng của chúng mày chính mắt ta đã thấy rõ, lẽ ra
không phải hỏi đi hỏi lại làm gì nữa cho mất công. Tuy nhiên để cho
toàn thể trong Bang được nhìn thấy tội trạng của chúng bay, ta
sẽ hỏi mấy lời. Nhưng tuyệt đối không được tháo nút giẻ ở miệng
ra, vì tháo cho bay, bay sẽ chửi cả mười tám đời Bang của chúng
tao, rửa chúng tao là hơn ăn mày, ăn xin mặt kiếp... Bây giờ ta
hỏi câu nào, nếu đúng thì chúng bay gật đầu, bằng trái thì lắc đầu
nghe không ? Cần nhất là thành thật, nếu gạt lặc dối trá ta sẽ banh
xương chúng bay ra,

Đoạn hần quay tại hỏi với Bành trưởng-lão :

— Xin trưởng-lão xem lại nút giẻ trong họng nó có sút ra
chăng ? Đừng để sút ra nó chửi mắng chán tai lắm.

Thật ra Dương-Khang vừa đánh trống vừa ăn cướp, sợ tháo
nút giẻ ra Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung sẽ bộc lộ tất cả sự thật thì
nguy. Hẳn sợ nhất là cái miệng Hoàng-Dung, nên đối ba lần hần
sai Bành trưởng-lão xem đi xét lại nút giẻ cho cẩn thận. Hần cố
bit miệng cặp hiệp-sĩ này đến lúc máu chảy đầu rơi mới thoát
nguy được.

Khi đã nút giẻ trong miệng hai tội nhân không sút ra, Dương-
Khang mới vững dạ bắt đầu vung tay áo, lên mặt làm oai, truyền
đem Quách-Tĩnh ra hỏi trước. Vì hần biết Quách-Tĩnh thật thà, có
thể lừa bịp được.

Hai vị trưởng-lão Lương, Bành tuân lệnh, xách Quách-Tĩnh
đặt trước chân Dương-Khang, mỗi người đi một mũi dao vào mõ
ác Quách-Tĩnh.

Hai lưỡi dao của Bành, Lương trường lão vốn là hai báu vật, sắc như nước. Mọi người ở trong nghi vấn đều lo cho tánh mạng của Quách-Tĩnh. Một cái gạt hoặc một cái lác vô tình lập tức bị chết thảm ngay.

Hoàng-Dung tuy chưa bị hỏi đến, nhưng bực bội không thể tả, mặt nắng giận đến tái nhạt, lòng nguyện rửa thángh nghĩa đệ bất liễu bất nghĩa họ Dương không ngờ.

Nàng muốn bảo Quách-Tĩnh tha chết chớ không chịu gạt lác theo âm mưu lựu manh của đứả phản quốc. Nhưng mình mấy nắng bị trời chặt, miệng nhét đầy giẻ, còn mắt thì lúc ban đêm làm sao nháy nhỏ được.

Thật là đau đớn ! Hoàng-Dung đã nhiều phen lập mưu này mọc nọ lừa gạt mọi người. Rành mãnh như nắng mà giờ đây cũng chịu trước mưu gian của tên Dương-Khang đôn mặt, mà chẳng biết đường nào tự vệ lấy bản thân mình.

Trên đài, Dương-Khang đã chuẩn bị sẵn những câu đề hỏi Quách-Tĩnh rồi.

Hắn nghiêm mặt, đưa tay trở Hoàng-Dung hỏi Quách-Tĩnh :

— Con bỏ nhỏ người, đây xảo trá gian ác kia có phải là đứả con gái độc nhất của tên Hoàng-được-Sư, chúa đảo Đào-hoa, có biệt hiệu Đông-Tà chàng ? Hay khai thật.

Quách-Tĩnh tuy chẳng được Hoàng-Dung dặn trước, song đau lòng trước một gã Dương-Khang đòi cha phân chúa, không còn muốn nghĩ đến cuộc đời đen bạc nữa, cứ đưa mắt nhìn trời, chịu chết, chẳng thêm gạt lác gì cả.

Lương trường lão thấy thế, dùng cán dao, tợn vào ngực Quách-Tĩnh một cái bết lớn :

— Có đúng hay không ? Sao Bang chủ của chúng ta hỏi mày dám khinh thường làm ngơ như vậy.

Quách-Tĩnh sực nghĩ :

— Được ! Dầu có chết thì cũng cứ công nhận việc nào phải việc nào trái cho rõ ràng, có sao đâu.

Nghĩ như thế Quách-Tĩnh gạt đầu.

Cả bọn ăn mày trước kia nghe Dương-Khang nói kể giết Hồng-thất-Công là Hoàng-được-Sư, bây giờ thấy Quách-Tĩnh gạt đầu, công nhận Hoàng-Dung là con gái của Hoàng-được-Sư nên rất phần

nộ, hét lên chối lời :

— Cứ chặt đầu nó đi ! Bầm xương nó ra !

Cứ giết con gái nó trước rồi sẽ tìm giết cha nó sau !

— Không cần phải tra vấn làm gì nữa, hãy chặt đầu quăng xuống hồ là xong.

Dương-Khang thoáng nghĩ một loạt, thấy bọn ăn mày tuy đã mặc vào kẻ của mình, nhưng chưa phần nộ lắm, hẳn liền nghiêm mặt hỏi thêm một nhất nữa cho sâu hơn :

— Anh em ! chớ nên huyền não ! Hãy lắng tai nghe tôi hỏi câu này sẽ rõ hư thật.

Cả bọn ăn mày lập tức im phăng phắc. Dương-Khang quát hỏi Quách-Tĩnh :

— Hoàng-được-Sư hứa gả con bé ấy cho mày, mặc dầu mày chưa làm lễ cưới nó phải không ?

Quách-Tĩnh lúc này tuy ghét Dương-Khang đến cực độ. Nhưng lời nói của Dương-Khang quả là chuyện thật. Mà đây là sự thật mà mình không công nhận tỏ ra mình hiền hạ làm sao. Vì vậy mà Quách-Tĩnh lại gạt lần nữa.

Dương-Khang cười ngất, thò vào bụng Quách-Tĩnh lấy ra con dao truy thủ có khắc nơi cán hai chữ Quách-Tĩnh, và hỏi :

— Tên Khưu-xử-Cơ có biệt hiệu là Trường-xuân-Tử, võ công giỏi nhất trong bảy vị Toàn-chân đã cho mày con dao quí này phải không ?

Quách-Tĩnh thấy là chuyện thật, lại gạt thêm lần nữa.

Dương-Khang hỏi :

— Mĩ-Ngọc là chương môn giáo-phệ Toàn-Chân trước kia có luyện môn nội công cho mày, và Vương-xử-Nhất có một lần cửu mạng mày nơi Triệu-Vương phủ có đúng không ?

Quách-Tĩnh rủa thầm :

— Thằng khốn, mày hỏi tao toàn sự thật thì có gì mà tao lác đầu.

Chàng gạt đầu nữa.

Dương-Khang lại hỏi :

— Hồng-thất-Công có Bang-chủ bang Khất-cái công nhận hai đứả hay là người tốt nên đi truyền môn võ « giảng lòng thập bát chương » cho mày phải không ?

Quách-Tĩnh thấy đúng nên gạt đầu.

Dương-Khang chọn những câu hỏi buộc Quách-Tĩnh công nhận

là thật, cốt để Quách-Tĩnh gặt đầu cho nhiều, kỳ thật: hán cứ hỏi loanh quanh, không đi động gì đến chuyện giết Hồng-thất-Công hết.

Đề có một câu kết án Quách-Tĩnh, Dương-Khang hỏi :

— Hồng lão Bang-chủ khi bị địch-quân ám hại, mình bị thương quan trọng đến mất hết võ-công, lúc đó có mặt hai đứa bay ở đó phải không ? thứ lác một cái xem nào ? sao mày cứ gặt mãi, té ra ta hỏi toàn sự thật ư ?

Quách-Tĩnh bực mình nguyên rủa :

— Mày hỏi toàn chuyện thật mày bảo tao lác đầu làm sao ? Và chàng gặt đầu nữa.

Toàn thế đại hội ăn mày thấy Dương-Khang hỏi đến đầu Quách-Tĩnh gặt đầu đến đó, ngỡ là Quách-Tĩnh đã nhận tội, có ngờ đầu đó là kẻ của Dương-Khang chỉ hỏi toàn là chuyện loanh quanh để buộc Quách-Tĩnh phải gặt đầu.

Chính vì Dương-Khang nhận thấy thế lực của phe « áo bần » quá đông, nên cố chinh phục cho được Lô-hữu-Cước là vị trưởng lão đang cầm đầu phái này.

Quả nhiên, Lô-hữu-Cước vì nóng tính, không nhận định kịp âm mưu của Dương-Khang thấy Quách-Tĩnh gặt đầu chịu hết ráo, khiến ông ta cũng nổi giận, cho Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung đã phạm trọng tội, hăm hăm chạy đến đá vào đít Quách-Tĩnh một cái thật mạnh tỏ lòng căm phẫn chẳng khác gì ba vị trưởng-lão phái « áo sạch ».

Dương-Khang chớp lấy cơ hội, vung tay ra lệnh :

— Anh em, mặc dù hai đứa ác tặc này tội ác đến ngập sông hồ. Song thẳng này đã công nhận sự thật, thú tội trước mọi người. Vậy chúng ta cũng nên khoan hồng tha cho nó cái tội bầm thây, chỉ nhờ sự-Lương và Bành trưởng-lão giết chúng cũng đủ rửa hận.

Quách-Tĩnh lừ đừ đưa mắt nhìn Hoàng-Dung, như ngầm bảo Hoàng-Dung biết cái chết đã đến bên mình rồi.

Lúc bấy giờ Hoàng-Dung tuy uất hận lắm, nhưng vẫn nằm im, không biết phải làm sao hơn. Nàng đành phó mặc cho định mệnh. Có điều an ủi một chút là nàng được cùng chết với Quách-Tĩnh còn hơn là công-chúa Hoa-tranh phải cô độc suốt đời.

Quách-Tĩnh biết cái chết không thể thoát, đầu lo lắng cũng chẳng ích gì, nên yên chí nằm ngửa nhìn trời, chàng thấy ngôi sao Bắc-đẩu quen thuộc vẫn lấp lánh trên nền trời xanh êm ả như những

đêm nào chàng cùng Hoàng-Dung cắp tay nhau đến bước trên chốn gang hồ vô định. Nhìn ngôi sao Bắc-đẩu, Quách-Tĩnh như đến bảy vị đạo sĩ trong phái Toàn-chân đã dùng thế « Bắc đầu thiên cang » vây hãm Mai-siêu-Phong ở điểm Xoa-cô. Mai-siêu-Phong là người đàn bà mà còn biết đem thân hy sinh vì sự phụ, đến lúc chết vẫn còn phồn một nụ cười bình thản. Còn ta đây, đã quyết đem thân hành hiệp thì đầu có chết cũng là lẽ thường, có đầu lại sợ sự.

Nghĩ như thế, Quách-Tĩnh đã quên hẳn cái chết, mặc dù cái chết đang đến với chàng chỉ trong gang tấc. Chàng ôn lại các chiêu, cách thức của trận « Bắc đầu thiên cang » so với lý thuyết ghi trong kinh « Cửu âm » đã học thuộc lòng, và chàng thấy nó phù hợp như bóng với hình.

Bỗng thấy hai làn dao loang loang của hai vị trưởng-lão Lương, Bành múa lên chực chặt xuống.

Lô-hữu-Cước nhảy đến, đưa tay cản lại, nói :

— Hãy khoan ! Hãy khoan !

Vừa quát, Hữu-Cước vừa cúi xuống lời miêng giề trong miệng Quách-Tĩnh ra, hỏi lớn :

— Nếu mi đã gặt về chuyện tâu Bang-chủ hỏi lúc có Hồng Bang-chủ sắp bị giặc hại, có mi bên cạnh, vậy mi hãy kể sự thật việc ấy như thế nào cho ta rõ rồi mới được chết ?

Dương-Khang thất kinh, sấn đến xua tay nói :

— Không cần hỏi nữa. Việc ấy ta đã biết rõ rồi.

Lô-hữu-Cước không chịu, cúi đầu vái Dương-Khang một cái, và thưa :

— Kính Bang-chủ, chúng ta hỏi hán càng nhiều càng tốt. Nếu hán có một lời nào lỡ mồm, hoặc dối trá, thì tôi xin uống máu nó trước tiên để báo cứu cho cô Bang-chủ.

Dương-Khang biến sắc mặt lo sợ Quách-Tĩnh được tự do, nói năng sẽ bộc lộ tất cả mọi âm mưu của hán thì nguy biết bao. Tuy-nhiên, Lô-hữu-Cước đã khẩn khoản như vậy nếu lấy quyền trên áp, e tỏ ra mình có chủ mưu thì cũng hỏng việc. Dương-Khang đành sậm mặt đứng yên, không biết đối phó ra sao cả.

Không ngờ Quách-Tĩnh khi được Lô-hữu-Cước rút hết giề trong miệng ra rồi mà vẫn lặng thinh như miệng hén không nói

nặng một lời chỉ nghiêng đầu nhia sao Bắc-đẩu, với vẻ mặt say say ngơ ngác, mặc dầu Lê-hữu-Cước đã chõ mõm vào tai quát lên ba lần rất lớn.

Thái độ Quách-Tĩnh làm cho Hoàng-Dung ngạc nhiên vô cùng. Chẳng riêng gì Hoàng-Dung mà cả Dương-Khang cũng không sao hiểu nổi.

Hắn làm bầm :

— Tại sao đã được tự do nói năng mà hão lại không lời biện bạch để thoát chết nhỉ.

Thật ra, Hoàng-Dung cũng như Dương-Khang dấu hiệu tâm trạng của Quách-Tĩnh lúc này. Sở dĩ chàng không nói là vì chàng đang tìm được một khía cạnh tinh vi về võ thuật ghi trong « Cửu âm chân kinh » có liên quan đến « Bắc đẩu thiên cương » làm cho chàng say mê đến xuất thần không còn biết gì mọi sự việc chung quanh nữa.

Dương-Khang thấy thế, sợ đề lâu có hại, vội vàng vung tay ra hiệu cho hai vị tướng Lão-Lương, Bành xuống đao cho sớm.

Chẳng ngờ, giữa lúc đó có tiếng xé gió đánh vào một cái, một tia sáng lóe trời vượt qua mặt hồ.

Lương-Bành vội ngừng tay quay lại, nhìn về phía sau dãy núi Quần-sơn, rồi khúm núm thưa với Dương-Khang :

Bàng Bang chủ, sắp có khách quý đến chơi.

Dương-Khang giật mình, vội hỏi :

— Sao lại có luồng chớp lóe trời như vậy.

Bành trưởng lão thưa :

— Đó là hiệu lệnh khách xin phép vào thăm.

Dương-Khang hỏi

— Khách là người nào vậy ?

Bành trưởng lão nói :

— Dạ bẩm ! đó là bang chủ của bang Thiết-Chương !

Dương-Khang không biết lại lịch của bang Thiết-Chương ra sao nên ngơ ngác hỏi :

— Bang Thiết-Chương à ! lạ nhỉ !

Giản-lão thưa :

— Nguyên bang Thiết-Chương là một đảng lớn nhất nơi khoảng xuyên sương. Nếu quả bang chủ ấy đến đây thăm viếng thì ta nên hoãn việc hành quyết hai tội nhân lại đã. Bang này ghê gớm lắm, nếu sơ ý một chút có thể gây xương máu với họ.

Dương-Khang buộc phải gật đầu chấp thuận.

Tức thì Giản trưởng-lão dùng gậy đập vào hòn đá ba tiếng « cạch... cạch... cạch » lập tức trên đỉnh núi Quần-sơn, vọt ra ba phát tên lửa đỏ chói.

Nguyên ba phát tên lửa này là hiệu lệnh của bang Khất-cải truyền cho những người canh gác mở lối để rước khách vào. Còn luồng sáng xẹt ra trên mặt hồ trước kia là ám hiệu của khách xin được vào thăm đại-hội, gọi là lễ « báo-sơn » theo luật giang-hồ.

Quả nhiên, độ nửa giờ sau, thuyền khách cập đến chân núi Quần-sơn, đã có mấy trăm ẩn nấp, quen lạ đám được dâng ra hai hàng, mặc dù là trời sáng trăng, để rước khách vào chỗ đại hội.

Thạch-đài Hiến viên vội ở trên chóp núi, nên từ chân núi lên đến đài cũng tốn nhiều thì giờ, mặc dù khách quý sử dụng khinh công khá giỏi.

Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung được hoãn giờ chết và được giải vào đề tạm trong đám đông người, do mấy tên đồ đệ của Bành trưởng lão canh giữ.

Được mồm im một chỗ Hoàng-Dung đưa mắt nhìn Quách-Tĩnh thì thấy Quách-Tĩnh thần sắc mơ hồ miệng cứ làm bầm, chẳng biết chàng đang nghĩ gì, nói gì. Nói với ai ? Ngay như Hoàng-Dung nằm đó mà Quách-Tĩnh cũng chẳng để ý tới.

Hoàng-Dung bị gié nhét vào miệng, không nói được, tức muốn chết, còn Quách-Tĩnh bây giờ được rút gié ra rồi, nói được, mà lại không nói chuyện gì với nàng cả. Thế mới lạ chứ !

Hoàng-Dung còn đang lạ lúng về Quách-Tĩnh thì khách đã đến.

Trong đám được sáng rợp trời, có chừng ba bốn chục người áo đen đang hộ vệ một ông lão từ từ tiến đến trước đài Hiến-viên.

Ông lão mình khấc áo vàng, tay cầm chiếc quạt lá gỏi phe phẩy. Nhìn kỹ, Hoàng-Dung nhận ra đó là lão đầu gạo râu cáo Cửu-thiên-Nhận.

Giản trưởng-lão trình trọng đón Cửu-thiên-Nhận lên đài Hiến-viên. Sau vài câu sáo ngữ chào đón theo thể thức giang-hồ, Giản trưởng-lão tỏ vẻ cung kính mời quý Khách đến trước mặt Dương-Khang giới thiệu :

— Đây là ngài Cửu Lão Bang-chủ, cầm đầu cả bang Thiết-chương có biệt hiệu khùng khiếp là « Thiết chương thủy thượng phiêu »

thần quyền vô địch, uy chấn thiên hạ. Vậy xin Bang-chủ bắt tay thần cện.

Dương-Khang thấy mặt họ Cửu đã có vẻ khinh-khi, và cũng không khỏi nhún cười, vì mấy tháng trước đây hắn đã thấy lão xuất hiện ở Quy-vân trang, bị Giang-nam lục-quái làm nhục và bị Quách-Tĩnh đâm thủng thịch. Thế mà tại sao lão lại lãnh đạo được một bang uy lực quá lớn như vậy ?

Nhìn thấy mặt họ Cửu, Dương-Khang cho là một kẻ vô công tầm thường, chỉ mượn danh lừa bịp thiên hạ, nên hắn không thêm thù lễ, mà cũng chẳng làm ra bộ quen biết, chỉ mỉm miệng cười rồi nói một câu thông lòng :

- May gặp ! May gặp !

Đã vậy, Dương-Khang còn muốn cho Cửu-thiên-Nhận thấy vô công lợi hại của mình, nên đưa bàn tay phải nắm lấy bàn tay trái của Thiên-Nhận, mặc dích bóp tay Thiên-Nhận cho thực đau, để Thiên-Nhận van xin buông tha, một là để toàn bang Khất-cái phục mình, hai là để đánh vào bốn vị trưởng lão một đòn căn não. Vì bốn vị trưởng lão người nào cũng sợ sệt Cửu-thiên-Nhận, mà hắn được Cửu-thiên-Nhận năn nỉ van xin thì ai còn dám khinh thường vô công của hắn.

Không đề tay Dương-Khang vừa mới chạm vào tay Thiên-Nhận, đã thấy nóng buốt như sờ phải than lửa đỏ.

Hắn giật mình, rút vội tay ra, nhưng không còn kịp nữa, cả bàn tay của hắn đã bị Thiên-Nhận nắm lấy, tung tăng ra chiều thân mật. Tuy nhiên, bên trong cả một sức nóng luồng vào tay Dương-Khang chẳng khác đốt vào một lò lửa đỏ.

Dương-Khang đau quá, kêu lớn :

- Ôi chào ! nóng quá ! Chết mất.

Chỉ loáng mắt, thần sắc Dương-Khang nhợt nhạt, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, hắn khom lưng xuống như sắp té xỉu, nhưng nào có té được.

Bốn vị trưởng-lão trong bang Khất-cái thấy vị Bang-chủ mình làm nguy, vội vã hề nhau xông vào nấp cứu.

Giản-trưởng-lão là người vô công trội nhất trong bọn, cầm cây gậy đồng, đập mạnh vào tảng đá một cái toé lửa tảng đá nát ra từng khối nhỏ. Ông ta hướng vào Thiên-Nhận nói :

- Cửu-lão-bang chủ ! Ngài Dương-Bang chủ của chúng tôi niệm bệ chưa bao nhiêu, mà ông kháo vô lối ấy, kè cũng không được lịch sự lắm ?

Thiên-Nhận cười hề hề đáp :

- Tôi đâu dám kháo vô với quý Bang-chủ ! Chính quý Bang-chủ đã kháo vô tôi đây chớ. Ngài bóp tay tôi muốn tuốt da ! Còn ngài giả vờ kêu đau để mỉa mai tôi đây chớ ! Đáng lẽ tôi phải kêu đau mới phải.

Miệng nói mà tay Thiên-Nhận vẫn cứ nắm chặt không buông. Mỗi một lời nói của Thiên-Nhận là Dương-Khang rế lên như đứt ruột. Đến khi Thiên-Nhận buông câu nói của Giản-trưởng-lão thì sức Dương-Khang muốn kiệt, cả lực phủ ngũ tạng đều đau nhói như đang bị trụng vào nước sôi.

Thiên-Nhận thấy trị Dương-Khang như thế cũng đã đủ cảnh cáo, và làm nhục cho Cái bang rồi, nên ông ta buông tay.

Tay Thiên-Nhận vừa buông thì chẳng biết có một sức mạnh vô hình từ đâu đẩy bật Dương-Khang bay ra ba trượng, ngã huyếch xuống đất, ngất xỉu.

Lão-hữu-Cước nhảy đến, đỡ. Dương-Khang dậy.

Giản-trưởng-lão hộc giận, hăm hăm nét mặt, hỏi Thiên-Nhận :

- Này, Cửu-Lão-Bang-chủ «Tay sắt» ! Ông đến đây chơi hay có ý gì khác hãy nói cho nhau rõ ! Đừng làm trò xấc xược chướng mắt lắm.

Cửu-thiên-Nhận cười lên, hồ hồ, vung tay trái, nhắm tạt vào mặt Giản-trưởng-lão.

Lập tức, Giản-trưởng-lão đưa cây gậy đồng lên đánh tạt một cái, đỡ thoát cái tạt gió của Cửu-thiên-Nhận.

Thiên-Nhận liền biến thế, úp bàn tay lại, luôn xuống dưới, bắt lấy đầu gậy của Giản-trưởng-lão, rồi lái đầu gậy vào lòng. Tuy nhiên Nhận chưa vận dụng đến sức mạnh, mà Giản-trưởng-lão toàn thân đã lao đảo, đứng không vững.

Vũ công của Giản-trưởng-lão đầu phải tầm thường, thế mà chỉ một ngón vô sơ sai, Thiên-Nhận đã làm cho ông ta mất ngay phong độ. Vì lối xuất thủ của Thiên-Nhận quá lạ lùng.

Giản-trưởng-lão cố bám chặt lấy cây gậy đồng của mình, mặc dầu đang bị Thiên-Nhận dùng thế lật ngược đầu gậy để giật lấy.

Hai người đang có qua lại mấy cái, Thiên-Nhận liền hạ sát

bàn tay trái xuống đất đánh, mồm lên một chưởng, gió lộng vũ vũ, đồng thời tay phải kéo mạnh đầu gậy một cái. Nghe «bach» một tiếng, bàn tay của Thiên-Nhận đã vỗ vào chiếc gậy đồng, khiến cho hồ khẩu của Giản trưởng-lão rách toạc ra đau đớn vô cùng, không sao giữ nổi chiếc gậy nữa, máu chảy ròng ròng.

Vừa cướp được gậy của Giản trưởng-lão, họ Cửu liền phật ngang về sau một cái, đỡ được hai nhát kiếm của Lương, Bạch trưởng lão đang đánh tập hậu để giải thoát cho đồng bọn.

Cướp gậy, đỡ đao Thiên-Nhận đã làm hai động tác cực kỳ nhanh lẹ. Chỉ trong nháy mắt, họ Cửu đã áp đảo được ba vị trưởng lão của cái Bang vào một góc đài.

Bây giờ Lê-Hữu-Cước mới xông đến, dùng tay cầm một quả thời sơn vào đánh đầu Thiên-Nhận.

Quả đâm thủng tức, và có sức mạnh vô cùng, khiến cho Thiên-Nhận không dám khinh thường, đưa tay ấn ngực, đồng thời đánh thẳng vào mặt Hữu-Cước một đòn chớp nhoáng, khiến cho Hữu-Cước kinh hãi, phải thu tay về và nhảy lùi ra hai bước mới thoát khỏi ngón đòn độc thủ đó.

Cửu-thiên-Nhận hừ hừ tự đắc, đứng giữa thạch đài, hai tay cầm chiếc gậy đồng vừa giật được của Giản trưởng-lão, cười hề hề vờn hơi dợn vào hai tay toan bẻ gãy chiếc gậy làm đôi, để phô diễn thần lực, khiến phục Cái-Bang.

Nhưng Thiên-Nhận có ngờ đâu cây gậy đồng đen của Giản trưởng-lão đã rèn đúc rất công phu, luyện trong lò lửa hơn ngàn lần mới đem ra dùng, vì vậy, có một sức rắn không thể tả.

Tuy nhiên, với hai cánh tay thần của Thiên-Nhận, chiếc gậy cũng phải cong nơi quãng giữa.

Thiên-Nhận vẫn không chịu thôi, dồn sức vào cánh tay, từ từ cuộn nửa cây gậy cong thành cánh cung quanh thành vòng tròn theo cánh tay trái chẳng khác một con rắn quấn một cành cây.

Khi gậy đã quấn hết chỉ còn lại ở đầu một thước, Thiên-Nhận mới buông ra, vung tay phóng lên trời một tiếng vút. Gậy loang loang bay vào ngọn núi đồi diện với tòa Hiên-viên, vang lên một tiếng «kịch» và cắm phập vào một tảng đá. Sự việc vô cùng kinh dị khiến cho muôn ngàn con mắt hân hân nhìn vào Thiên-Nhận với vẻ sợ sệt.

Hoàng-Dung trông thấy Thiên-Nhận thi triển công-phu như thế cũng phải thán phục tự nghĩ:

— Tên Cửu trước kia là một lão già đội lớp bịp đời, bản sự đồ mạt, thế mà tại sao ở đây hầu lại biến thế, làm được những truyện động trời như vậy?

Trời khuya, ánh trăng rằm vẫn vàng vặc tỏa xuống không gian, và bốn bề ánh đuốc rực rỡ như ban ngày. Chính mắt Hoàng-Dung nhìn thấy Thiên-Nhận ra tay chớ không phải bịp bợm như hai lần ở Quy-vân-trang và ở nơi rừng Ngưu-gia thôn hóm hóm. Lòng nàng thấy thán phục khôn xiết.

Nàng đưa mắt nhìn Quách-Tĩnh, xem ý-trung nhân mình có lo sợ thán phục như mình không? Nhưng nàng chỉ thấy Quách-Tĩnh bó gối, ngửa mặt lên trời, chăm chú nhìn sao Bắc Đẩu, tưởng như từ lúc bị giải vào đây, Quách-Tĩnh không để ý gì đến sự việc đang diễn biến trên Hiên-viên đài. Lại thật!

Chợt nghe Thiên-Nhận the the lên tiếng:

— Bang Thiết-chương của tôi đối với qui bang từ trước đến nay chẳng hề động chạm nhau. Nay nghe toàn thể chức sắc qui bang họp đại hội, kẻ hèn này có nhà ý thần hành đến chúc mừng để tỏ tình lân lý. Chẳng ngờ kẻ hèn này mới chân với chân ráo bước lên đài thì đã bị quý Bang-chủ thi triển võ-công hùng làm nhục kẻ hèn này trước đại-hội. Vậy thì kẻ hèn dám hỏi qui bang xét xử thế nào cho phải?

Giản trưởng-lão là vị cao tuổi nhất trong bốn vị trưởng lão Cái-bang, có tánh bất khuất uy-dũng. Tuy phiến, vừa bị Thiên-Nhận ra oai trên nhưp, ông ta cảm thấy tưng thề. Giờ đây lời nói Thiên-Nhận tuy là nhưn nhưng, song hàm chứa một cái gì hăm dọa, khiến cho Giản trưởng lão phải đầu dợ:

— Quả nhiên Cửu bang-chủ hiền lành! Bọn tôi xét rằng Cửu lão Bang-chủ uy chấn bốn phương, bọn tôi vốn một lòng kính nể. Thế mà đêm nay đêm phúc được lão Bang trưởng thân hành đến thăm đại hội, lẽ đâu Bang-chủ của tự-bang và cả Cái-bang chúng tôi lại xử điều khiếm nhã với lão bang Thiết-chương?

Thiên-Nhận ngửa mặt nhìn trăng, xem cả đại hội lu mờ như gỗ đá. Một lúc, ông ta vênh hàm râu cáo, nhìn thẳng vào mặt Dương-Khang nói:

— Cứu tôi nghe được tin Hồng-thất-Công coi học quy tiên, điều đó chẳng những rớt tôi, mà cả anh hùng trong giới võ-lâm đều ngấm ngấm mến tiếc. Tiếc rằng trong lịch-vũ đã mất một con rồng thảo. Thật quý đau xót. Nhưng tôi không ngờ quý bang biệt nay lại tôn lập tân Bang-chủ, một người... Một người...
Ồ! Tôi không biết dùng lời nào để nói lên cái đáng tiếc này.

Lúc này Dương-Khang đã biết thân phận trời vượt rêu hùm, nên sấm mặt đứng tiêu ngưu, mặc dầu lòng hậm hực, nhưng chẳng dám nói lời nào. Cả cánh tay bị Thiên-Nhận vừ a nắm vẫn còn tê buốt, chưa hết.

Bốn vị trưởng bị họ Cửu chắt vẫn, không biết đáp thế nào cho phải, đành cúi đầu lạng thình, chờ đợi một sự phũ phàng sắp tới diễn.

May sao, Cửu-thiên-Nhận đổi giận làm lành, nói:

— Đêm nay, kẻ hạn này đến gặp quý Bang, chỉ vì hai điều này. Nếu được quý bang dàn xếp cho thì kẻ hèn này xin hậu tạ.

Giãn trưởng-lão thấy tình thế, xung đột đã lắng dịu, hơn hờ nói:

— Xin Cửu lão Bang-chủ cứ dạy, tẻ bang đầu dám chời từ.

Cửu-thiên-Nhận xoay qua trước kỳ đài, quét mắt nhìn một lượt qua hàng mây vạn án mây. Chợt ông ta đứng hẳn đôi mắt chỗ hai người lạ mặt lẫn lộn trong đám đông.

Hai người lạ mặt này chính là Quách Tĩnh và Hoàng-Dung, được bốn tên bộ hạ của Bình trưởng-lão canh giữ, cầm không được si đưng gần. Vì vậy Cửu-thiên-Nhận để thấy.

Lúc đó, Hoàng-Dung trở mắt nhìn chăm chăm Cửu-thiên-Nhận, bỗng thấy Thiên-Nhận quát mắt nói với Giãn-trưởng-lão:

— Tôi nhìn thấy đôi trai gái nhỏ tuổi bị quý bang trói để dưới kia, chính là hai đứa ác ôn, bữa trước đã vào đất huyện nha, giết viên tri huyện Vũ-Linh đó-đó của tôi. Vậy xin quý bang cho tôi được nhận hai đứa ấy về trị tội cho thích đáng.

Cửu-trưởng-lão không dám tự quyền quay sang bậm với Dương-Khang:

— Trình bang-chủ, Cửu-lão bang chủ trình như vậy, cúi xin lệnh trên định đoạt.

Dương-Khang mừng rỡ như chết đuối vớ được cây cọc, vội nói lớn:

— Hai đứa này thuộc loại đại cứu của bang chúng tôi không hề chúng tôi lại đắc tội với quý bang chủ nữa. Vậy thì hay lắm! Cả hai bang chúng ta đều hợp nhau xử tội cho tiện.

Cửu-thiên-Nhận gật đầu lia lịa, rồi nói:

— Đó là việc thứ nhất đã xong. Còn việc thứ hai là bữa sớm qua kẻ hèn này đã sai mấy đứa học trò con đi ra ngoài thi hành một công việc riêng. Chẳng ngờ gặp phải hai vị chức sắc trong quý-bang ngăn cản, làm trở đũa, đến nỗi học trò tôi mất cả số-điền.

Nói đến đây, Thiên-Nhận lại trở tay về phía Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung nghiêm rảo nói:

— Số đi hai vị chức sắc của quý bang ngăn trở nỗi học trò tôi là vì có hai đứa này công khai ra mặt giúp sức. Như thế tại tiếng bị truyền đi khắp giang-hồ, Bang Thiệt-Chương chúng tôi còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ nữa? Vậy thì nơi đây tôi xin lãnh giáo võ nghệ hai vị chức sắc nào đó trong quý bang, hoặc ít ra cũng được nhíp tận mặt, xem hai vị đó gan dạ chừng nào.

Dương-Khang đối với bang Khất-Cái nào có quý trọng gì. Hơn nữa hân vừa bị Thiên-Nhận đánh cho một đòn thâm xương, đầu còn đâm lên mặt bênh vực người trong bang mình nữa. Bởi vậy, nghe Thiên-Nhận nói, hân vội hùng hổ chỏ miệng xuống thạch đài nói lớn:

— Kẻ nào đã tự tay lều lút gây vạ, mạo phạm đến uy danh của Cửu-Bang-chủ, thì phải mau ra trước đài lạy Cửu lão bang-chủ để xin tội.

Tọa-Bang Khất-cái từ ngày được Hồng thất-Công đứng ra lãnh đạo cho đến nay không một kẻ nào bên ngoài dám phạm đến uy danh hoặc khinh khi mặt-thị Thế mà nay Hồng thất-Công vừa mất (mặc dù là một nghi vấn) tế biền chưa xong, nước mắt ăn mây chưa ráo mà tân-Bang-chủ của họ đã tỏ ra hèn hạ quá sức, chẳng khác chỗ cũn chia còn ra đờ, khiến cho Bang Khất-cái tào lên như một làn sóng bất bình, kể cả chi phái (áo sạch) do ba trưởng-lão cầm đầu, trước kia trọng vọng Dương-Khang, giờ đây cũng phải hậm hực.

Chợt trong đám đông ăn mây nháy vọt ra hai người, đến trước kỳ đài. Đó là Lê Sanh và Dư-thiệu-Hung.

Lê Sanh ngang nhiên đứng trước, nói lớn:

— Kìa! Bẩm Bang-chủ! Quy củ của bang nhà ta, điều thứ tư có

dạy : «Đã là ân mày cố tên trong sổ bộ của Bang, được quyền quản mình để mở hành hiệp trượng nghĩa cứu khốn phò nguy cho đời...» Nên hôm qua hai chú cháu chúng tôi không thể nhún nạt làm lơ nhìn thấy anh em trong bang Thiết-Chương thả rắn cắn dân hiệp đáp người lành trong tay không tặc sát, Nhưng nếu hai đứa tôi không được Quách đại-hiệp và cô nương đây cứu giúp thì hai đứa tôi đã bị người của bang Thiết-Chương hại mạng rồi. Xét thấy chú-cháu kẻ bên này làm được việc ấy đáng được ghi công hơn là buộc tội, xin Bang-chủ nghĩ lại.

Dương-Khang vỗmặt hết lớn :

— Không cần biện luận phải trái ! Lập tức vấp đầu lấy Cửu Lão Bang-chủ để xin ngài tha mạng.

Lê-Sanh uất trào máu họng, liếc nhìn sư-diệt họ Dư. Cả hai chú cháu đều nghĩ như nhau :

Nếu không bỏ xuống lấy Cửu-thiên Nhận thì mắc tội «trái mệnh Bang-chủ mình» Bằng phải quý lấy thì còn gì danh-dự của Bang Khắt-Cái. Họ nhớ đến lời giáo huấn của Hồng-thật-Công trước kia thường nói : «Thà chết trong hơn sống đục» vậy thì giờ đây họ phải chết để lấy chút máu đáp ơn tri ngộ vị Hồng-lão-cổ Bang-chủ vậy. Lê-Sanh quay mặt hướng về mây vạn ân mây kêu lớn :

— Thưa các anh em ! Nếu Hồng-Bang-chủ chúng ta còn trên thế thì quyết không để một thế lực nào bên ngoài dám trực tiếp khinh khi, để ép chúng ta như ngày hôm nay. Dù khốn, đại, phải, trái, đóng cửa dạy nhau, không thể đưa mình cho một kẻ khác bắt nạt. Vậy nay, tiểu-đệ thà chết để bảo vệ danh dự của Bang hơn là sống để chịu nhục trước mọi người.

Dứt lời, Lê-Sanh cúi đầu xuống, quý gởi hồ to một tiếng «Cái Bang trường-tồn» rồi rút con-đao nhọn đâm vào cổ đèn lút cán.

Dư-Thiệu-Hưng ngược mặt, nhìn lên kỳ đài, tưởng niệm Hồng-thật-Công một phút, rồi chạy đến rút con-đao của Lê-Sanh đâm vào ngực mình. Hai chú cháu ngã chổng lên nhau chết thảm thiết.

Toàn-thê đại-hội mất hai người trung-liệt trong Bang, khóc rú lên. Nhưng họ rất hài lòng về cử chỉ của chú cháu Lê-Sanh đã hy-sinh để bảo tồn thanh-danh mấy đời cho bang Khắt-Cái. Thương tiếc chú cháu Lê-Sanh bao nhiêu, họ lại càng căm phẫn vị tặc Bang chủ của họ và Cửu-thiên-Nhận bấy nhiêu. Nhưng luật lệ của Bang

rất nghiêm, nếu không được phép Bang-chủ tuyệt đối không ai dám kể mỗi nói một lời nào.

Cửu-thiên-Nhận như xác chú cháu Lê-Sanh nhòa một nụ cười nhạt, rồi nói với Dương-Khang :

— Như vậy cả hai vụ tạm ổn thỏa, mặc dù chưa thi hành xong. Giờ đây kẻ hiền này xin biểu quý-bang chút lễ mừng để tỏ tình tại khứ. Tức thì Thiên-Nhận vẫy tay một cái, sau lưng hắn có hơn mười tên tùy tùng mặc đồ đen bưng đến mười mâm vàng đầy nhóc, sáng rực cả Hiên-đài. Chúng đặt cả mười mâm vàng xuống trước mặt Dương-Khang rồi lễ phép rút lui ra sau.

Mọi người trên đài đều loáng mắt. Vì mười mâm ấy chẳng phải chỉ có vàng ròng mà còn có cả nhiều loại ngọc quý lẫn lộn, lấp lánh như sao.

Thiên-Nhận vẫy tay áo, ôn tồn nói :

— Trong bang Thiết-chương chúng tôi; thú thực, cơm chưa đủ ăn, áo chưa đủ lành, lấy đâu được vàng ngọc mà biểu quý bang. Sở dĩ có số vàng ngọc này là do ngài Triệu-Dương bên nước Đại-Kim gởi sang, nhờ tôi đem đến họ. Ngài Triệu-Vương vẫn có thâm tình với quý bang muốn được cùng quý bang kết tình giao hảo đó.

Dương-Khang vừa mừng vừa sợ, vội hỏi :

— Ngài Triệu Vương Gia hiện giờ ngự giá đến đâu ? Tôi cần gặp ngài để có việc rầu cần.

Cửu-thiên-Nhận đáp :

— Mấy tháng trước đây, chính Triệu-Vương có sai người mang bạc vàng châu báu đến tế Bang nhờ chuyển lại cho quý Bang Khắt-Cái.

Dương-Khang nghe nói nghĩ thầm :

— Đó là chủ trương của Phụ vương ta trong lúc thân hành xuống miền Nam để sắp đặt công chuyện này. Không hiểu người sai đem vàng bạc tặng ban Hãn-khắt với dụng ý gì đây ?

Vừa khi ấy Cửu-thiên-Nhận nói tiếp :

— Triệu-Vương gia vẫn có lòng ngưỡng mộ quý Bang từ lâu cho nên đặng trách kẻ hiền này đích thân về đây nói chuyện và trao lễ vật để kết nạp làm bạn mới.

Dương-Khang vui vẻ nói :

— Ô như vậy thật làm phiền đến quý Bang chủ quá nhiều, tế Bang thật chẳng biết lấy gì để báo ơn sâu cho xứng đáng.

Cửu-thiên-Nhận vừa cười đáp :

— Dương-Bang chỗ tuy còn ít tuổi nhưng đã hiểu sâu biết rộng hơn người, không phải kẻ hèn này vì mặt tông tộc, thật ra Dương-Bang Chử còn vượt qua Hồng-Bang chỗ nhiều phương diện hơn.

Nguyên trước kia khi còn ở Yên kinh, Dương-Khang chưa được nghe dượng phụ Hoàng-Nhan-Liệt để cập đến chuyện kết giao Bang Khất-cái này bằng nhiệm thầy cho đem vàng bạc đến tặng quá nhiều, chưa hiểu thâm ý ra sao, nên tìm cách dòng lời dò xét thử:

— Thật tình kẻ hèn này chưa rõ được nguyên nhân vì sao Triệu-Vương-Gia lại ban thưởng cho tệ Bang quá nhiều tiền bạc, chắc có chuyện gì sai khiến hay chăng? Vạy xin Bang chỗ vui lòng giải thích cho rõ hơn để tiện việc thi hành.

Cừu-Thiên-Nhận từ tốn đáp:

— Gọi là sai khiến thì cũng hơi quá đáng, nhưng cứ như tôn ý Triệu Vương gia mà kẻ hèn này trộm đoán thì nguyên nhân chính vì xứ Bắc dân đông, sinh hoạt nghèo nàn, đất đai chật hẹp, chen chúc vô cùng vất vả ..

Dương-Khang vốn người thông minh lanh lợi nên vừa nghe bao nhiêu đã đoán ngay được chủ tâm của Kim Quốc nên tiếp lời hỏi ngay:

— Nghĩa là Triệu Vương gia muốn đón cả Bang chúng tôi về phía Nam chứ gì?

Cừu-thiên-Nhận gạt gù cười lớn và khen rằng:

— Dương-Bang-Chử quả là bậc thông minh tuyệt thế, trên đời ít kẻ dám bĩ, xin vui lòng tha thứ cho kẻ hèn này vì nói năng nhiều e có điều gì bất kính. Thật ra Triệu Vương gia có dạy: « Tại sao Bang khất cái không kéo nhau về ở tại Lạc-Quảng (Quảng Đông và Quảng Tây) là hai tỉnh đất rộng dân giàu, lại cứ bơ bơ giữ mãi miền đất nghèo nàn chật hẹp của xứ Bắc này để cam chịu tất nước cực khổ và đói khát?

Dương-Khang cười lớn đáp:

— Thành thật cảm tạ ơn sâu của Triệu Vương gia và Cừu-Bang chỗ đã có lòng chỉ dạy, kẻ hèn này xin tuyệt đối tuân theo.

Cừu-thiên-Nhận không ngờ đây là một điều thuyết khách vô cùng trọng đại với mục đích đưa cả toàn Bang Khất cái đi nơi khác thế mà tên Bang chỗ lại tán thành ngay không chút suy nghĩ, không hề bàn cãi về một điểm nào hết, quả thật ra ngoài sự dự đoán của lão.

Phàm việc gì nhàn để thì rút lui cũng dễ, vì vậy Cừu-thiên-Nhận vẫn còn e ngại nói gút thêm câu nữa cho chắc ý:

— Phàm đại vương phủ sống trên trần thế, mỗi lời thề ra như dao chém đá, không thể đổi đời. Sau khi Bang-Chử đã chấp thuận ý kiến này rồi, thì từ ngày mai toàn thể Cái-Bang, từ các vị chức sắc trở xuống các anh em hành khất, xin di chuyển qua khỏi đại giang nhất thiết không còn một kẻ nào ở lại trên miền đất Bắc này nữa đây nhé.

Dương-Khang lập tỏ ý chấp thuận thì Lô-Hữu-Cước đã lớn tiếng nói:

— Khất-tàu-Bang chỗ, anh em hành khất lấy nghề ăn mày sinh sống thì đâu có màng đến châu báu vàng ngọc. Huống chi người ăn xin này đây mai đó, lang bạt khắp nơi đâu đâu cũng có thể dung thân được, sao lại chia sẻ cho người khác hạn chế? Vạy cứ xin Bang chỗ hãy thận trọng, suy nghĩ lại trước khi quyết định để sau này không thể nào hối kịp.

Thật ra Dương-Khang cũng thừa hiểu điều ấy, nhưng bản thân thấy rằng thâm ý của dượng phụ Hoàng-nhan-Liệt muốn làm sao rảnh cái nợ ăn mày. Trước đây luôn mấy lần Kim Quốc đem quân Nam chinh thì đều bị bọn ăn mày ngăn cản, khuấy rối, gây nên phong trào kháng cự phá rối miền hậu phương.

Bao nhiêu hành khất trong Cái-bang đã lần lộn cùng dân chúng ban đêm đột nhập vào nhà môn, sát hại quan tướng, đốt phá kho lương và vũ khí, chặn đường tiếp tế, áp dụng lối đánh du kích, khi thật khi hư, tuyên truyền loan tin thất thiệt làm giao động hàng ngũ khiến cho tướng-Kim-ấn không ngon, ngủ không yên. Sự việc này cứ xảy ra liên tiếp khiến vua Kim lo sợ, tuy tức giận nhưng không biết giải quyết bằng cách nào.

Muốn bắt những phần tử trong Cái-Bang không phải là việc dễ, vì họ ở nhan nhản khắp nơi từ đầu đường xó chợ nơi nào cũng có, chẳng biết ai ngay ai gian, huống chi họ chẳng có nơi ẩn chốn ở nhất định thì làm sao dò xét theo dõi cho được? Quân lính nước Kim hề đi lẻ tẻ thì bị họ dùng những thế võ của Cái-Bang như « Giảng-Long » « đá cầu » đánh cho thất thập bát đảo. Khi lực lượng võ trang đến can thiệp thì họ đã biến mất như những bóng ma.

Hoàng-nhan-Liệt, ngự Đệ-Vua Kim, tài ba thao lược, nổi danh là một người mưu mô nhất trong Hoàng-tộc, đã dày công nghiên cứu tìm được cứu cánh duy nhất là làm sao trục xuất họ về đất Giang-Nam. Có làm được điều này, nước Kim mới rảnh tay đối phó công

quân Mông cổ. Sau này lúc vua quân Nam tiến cũng khỏi bị du kích phá rối ở hậu phương.

Thật đây là một cơ hội ngàn năm một thuở cho nên Dương Khang muốn lợi dụng quyền lực tối cao của Bang chủ quyết định có lợi chỗ Kim quốc.

Hắn nghĩ xong từ từ đứng dậy bái tạ Cửu-thiên-Nhận, rồi hướng về bên vị trưởng lão nói lớn:

— Được Triệu vương gia đem lòng chiêu mộ và Lão Bang Chủ có thiện tính đứng ra liên lạc giới thiệu, quả là điều vinh dự muốn phần may mắn cho Cái bang, nếu từ chối e mang diu thất kính với kẻ bề trên. Số tiền này sẽ được chia làm hai phần đều nhau, một phần giao cho quý vị trưởng lão, một phần cung cấp cho toàn thể nhân viên trong ban Hành khất, Riêng tôi, tôi xin không cần tôi và sẽ không giữ một số nào. Lòng tôi lúc nào cũng quên mình để lo cho danh dự của Cái bang và quyền lợi của anh em hành khất.

Nhưng Lê-Hữu-Cước không tán thành với thuyết lớn.

— Khai tửu bang chủ, xin khá suy xét lại. Hồng bang chủ trước kia lấy danh hiệu là «Bắc Cát», lưng lấy oai danh, chân động giang hồ, cơ nghiệp tại Bắc phương không dễ gì mà rời bỏ được trong chốc lát. Tất cả nhân vật trong Bang ta, mặc dù là ẩn nấp, bị gây rách rưới, nhưng ai ai cũng nuôi chí hướng vì dân vì nước, nguyện quên mình chống quân Kim xâm lược, lúc nào cũng xem chúng là kẻ thù số một, tiền bạc của chúng đâu non vàng biển bạc, cũng không có giá trị gì hết.

Dương-Khang nghe nói, hăm hăm nổi giận, toàn dùng quyền lực Bang chủ phủ quyết, nhưng chưa kịp nói ra thì Bành Trưởng lão đã cười há há lớn tiếng nói:

— Nay Lão Trưởng Lão, theo quy luật Cái Bang, mọi việc quan trọng đều do Bang chủ toàn quyền quyết định, nếu còn Bang chủ sẽ hỏi ý kiến anh em, chứ ông đã có quyền hạn gì mà xen vào việc lớn?

Lê-Hữu-Cước nộ khí xung thiên, tựa mặt quát lớn.

— Nếu buộc phải bỏ hết điều trung nghĩa đạo lý, muối mặt đi cống rắn về cắn gà nhà, rước giặc ngoại bang về dày xéo đất nước, thì lão già này thà cam chịu chết, nhất định không nghe theo. Các người hãy nhìn gương của Lê-Sanh và Du-thiệu-Hưng còn sờ sờ trước mắt đây.

Nhân dịp tranh luận giữa hai vị trưởng lão, Dương-Khang bỗng nghĩ cách khác bèn xoay đổi thế cờ, quay lại gọi lớn:

— Xin hỏi ý kiến của các vị trưởng lão Giản, Bành, Lương ba vị. Khi nào ta cũng tôn trọng ý kiến của đa số. Nếu Lão trưởng lão không khứng chịu thì của ấy sẽ chia làm ba phần cho ba vị còn lại, ít người thì phần nhiều hơn chứ sao?

Ba trưởng-lão này đã có ý hòa theo Dương-Khang, nên đồng thanh tán thành liền;

— Chúng tôi bằng lòng để Bang chủ quyết định.

Dương-Khang hôn hờ cười lớn và đáp:

— Hay lắm, được như vậy mới xứng danh những vị lãnh đạo của bang Khất-cái, làm việc gì cũng đồng tâm nhất trí để mưu giết toàn Bang. Như thế tôi hạ lệnh cho toàn thể anh em trong Bang Khất-Cái toàn quốc, từ nay cho đến ngày 30 tháng 7, nghĩa là qua sang sớm mồng một tháng 8, mọi người phải qua sông triệt thoái về Nam. Kể nào bất tuân sẽ chiếu Bang quy mà xử tử.

Câu nói trái tai của Dương-Khang đã gây không khí phẫn nộ trong toàn Bang, hầu hết chỗ nào cũng nhao nhao có lời chống đối kịch liệt.

Hiện nay trong bang Khất-Cái đã chia ra làm hai phe rõ rệt: phe áo bần và phe áo sạch.

Phe « áo bần » lúc nào cũng chấp hành đúng quy lệ từ xưa truyền lại một cách nghiêm minh không hề thay đổi:

- 1) Không bao giờ giữ tiền bạc mua bán bất cứ vật gì,
- 2) Không lấy tiền bạc của một ai,
- 3) Không bao giờ ngồi chung ăn uống với người ngoài Bang
- 4) Không bao giờ đánh nhau với người không biết võ nghệ
- 5) Khi ra bao giờ mặc lành, giặt sạch
- 6) Không phản Bang, bán nước
- 7) Liều thân cứu giúp người yếu, quả phụ cô nhi.

Phái áo sạch « trái lại không tôn trọng các điều này chỉ giữ theo điều 6 và điều 7 mà thôi. Trong phái áo sạch, chức sắc thì nhiều nhưng dân em hành khất thì rất ít.

Dưới thời Hồng thất Công nếu có sự tranh chấp đều do Bang-Chủ lấy lẽ công bằng xét xử. Từ ngày có tịu Hồng-thất-Công đã chết, thì bọn « áo sạch » đã lộng hành. Phe « áo bần » chỉ có một mình Lê-Hữu-Cước nhưng dân em thì chiếm hơn phần nửa.

Chính những lời phẫn nộ làm huyên não đều do phe áo bần gây nên cả.

Dương-Khang không ngờ lời nói của mình đã gây phong trào chống đối phần nọ trong toàn Bang nên đã đem lòng lo ngại, đưa mắt liếc chằng ba vị trưởng lão phe «áo sạch» như để cầu cứu.

Bọn Lương-Bành, Giản ba người vội vàng đứng dậy thét máng yêu cầu giữ trật tự, nhưng phe «áo bẩn» vẫn không sợ, vẫn cứ phần đối âm ý cả lên, mỗi lúc càng thêm gây căng.

Giản trưởng-lão thấy tình hình quá căng thẳng, có cơ nổi loạn nên lấy quyền tiên-chỉ trong các Trưởng-lão, dùng lời chỉ trích Lỗ-Hữu-Cước :

— Lỗ trưởng-lão có tình phần bội Bang-chủ hay sao, xin nói lên cho chúng tôi được rõ ?

Hữu-Cước ngang nhiên quát lớn :

— Hữu-Cước này luôn luôn trung thành cùng Bang-chủ, đâu gươm bên kẻ cớ cũng không sờn, tuy nhiên tôi cũng không khi nào dám làm trái lại với những điều di huấn của liệt Tổ, liệt Tôn. Lúc nào tôi cũng xem rợ Kim là đại cừ địch của dân tộc và Triều đình nhà Tống. Chắc quý ông cũng thừa nhớ những lời giáo huấn của Bang Chủ Hồng-thất-Công lúc còn sinh tiền đấy chứ ?

Nghe hỏi, Giản Trưởng lão thấy nhột lòng, đứng trằm ngâm suy nghĩ, lương tâm cũng có phần cắn rứt, hối hận.

Cừu-thiên-Nhận thấy tình hình đã biến đổi có phần gây căng, nếu không kịp thời uy-hiệp Lỗ-Hữu-Cước để đàn áp phong trào thì có thể hỏng cả mọi việc.

Lúc bấy giờ những tiếng la lối phản đối càng tăng thêm, dần dần lời cuốn thêm cả phe vào sạch nữa.

Cừu-thiên-Nhận quát mắt nhìn Lỗ-Hữu-Cước rồi quay sang hỏi Dương-Khang :

— Thừa Dương Bang Chủ, chẳng hay vị này làm chức vụ gì trong quý Bang mà thái độ có vẻ càng cường trong ngành như vậy ?

Dương-Khang chưa kịp đáp, thì Cừu-Thiên-Nhận đã vươn tay ra chộp lấy vai Lỗ-Hữu-Cước.

Khi nhìn thấy thái độ của Cừu-thiên-Nhận, Lỗ-hữu-Cước đã để ý đề phòng. Quả nhiên đúng theo như lão dự liệu, nhưng vì thủ pháp của địch quá ư ác độc và linh diệu, Hữu-Cước chẳng dám chần chờ vội vàng rờn người thấp xuống lòn qua cánh tay hân lệ làng nhảy về phía sau tránh thoát.

Hữu-Cước lọt được ra sau lưng Cừu-thiên-Nhận đã lẹ làng xuất thế đá luôn ba cái liền tiếp vào lưng lão nhanh như chớp uhoáng.

Quả đúng với danh hiệu «Hữu-Cước» nên các ngón đá của lão vô cùng ghê gớm, chân phóng nhanh không trông thấy, lộng gió vèo vèo.

Vừa trông thấy Hữu-Cước lòn được ra sau mình rồi, Cừu-Thiên-Nhận đoán chắc thế nào y cũng vung chân đá lại nên khi vừa nghe gió lộng, lão đã khom mình vung tay đập ngược ra sau như búa bổ.

Nếu không có cánh tay chặn thì ngọn đá thứ ba đã trúng ngay sườn non của Thiên-Nhận rồi. Nhưng vì thấy cánh tay đánh bật ra quá ư dũng mãnh khiến Hữu-Cước phải thu chân lại ngay. Trong lúc quá nóng giận, lão khạc đờm nhả ngay vào mặt Cừu-thiên-Nhận, trúng má bên phải. Thiên-Nhận là tay quái-kết được liệt ngang hàng với Vô-lâm Ngũ Bá, như Đông-Tà, Tây-Độc, Nam-Đế, Bắc-Cái, Trung-thần-Thông... nhưng lão không ngờ Lỗ-Hữu-Cước xuất thủ quá nhanh đến nỗi nhả đờm trúng ngay má mình, nên vừa giận vừa gớm, đứng ngậy mặt ra nhìn.

Dương-Khang quát lớn :

— Lỗ Trưởng lão không được vô lễ cùng quý khách, hãy đứng tay lập tức.

Vì kính nể Bang chủ nên Lỗ hữu Cước vội dờng tay không tấn công nữa.

Nhưng Cừu-thiên-Nhận đâu có nhụt. Hân thừa lực Hữu-Cước đang tay đã thò hai cánh tay chặn ngay cổ họng Lỗ-hữu-Cước.

Hữu-Cước không ngờ hân hân nhất hạ độc thủ trong lúc bất ngờ, vội vàng thu mình tránh né, nhưng tình linh Thiên-Nhận hét lên một tiếng kinh khủng, chộp đúng hai cánh tay của Hữu-Cước.

Lỗ-hữu-Cước đã kinh nghiệm chiến đấu hàng trăm trận, nên dù nguy hiểm vẫn không sờn lòng, bèn vận dụng nội lực vào đầu húc mạnh vào bụng Cừu-thiên-Nhận vô cùng mãnh liệt.

Lỗ-hữu-Cước đã dày công tập luyện đầu cứng như quả chày nên được thừa hạ mạnh danh là «thiết đầu chày» cũng như sự phụ của lão được mệnh danh là «thiết đầu da tiên bối». Đầu cứng Hữu-Cước có thể phá nát được tường đồng vách đá như thường. Đã có lần vui tính biểu diễn tài nghệ cho anh em xem, Lỗ-hữu-Cước lao đầu vào trán một con trâu mộng đang chày lừng tới, khiến con trâu

này, võ sọ chết tươi, mà đầu của Hữu-Cước không hề hấn gì cả.
Tờ đây Lão-hữu-Cước được nổi tiếng trên giang hồ về môn đầu và môn cước.

Tuy bản lĩnh của Hữu-Cước khá cao siêu nhưng vì tính tình nóng nảy nóng nảy nên Hồng-thất-Công do dự chưa chịu truyền thụ ngôi Bang chủ cho. Tuy nhiên Hồng-thất-Công cũng nhận xét trong toàn Bang không kẻ nào qua được Hữu-Cước, kể về võ thuật cũng như hạnh kiểm. Ông vẫn định mình không trước thì sau, ngôi bang chủ cũng lưu truyền cho Hữu-Cước, nếu không tìm ra một đồ đệ nào có đủ trung, dũng, mưu, lược hơn lão.

Nhưng thật không ngờ đã xảy ra câu chuyện đáng tiếc như ngày hôm nay.

Với ngón thiết thủ húc vào giữa bụng Thiên-Nhận, Hữu-Cước định mình thế nào cũng kết hữu được trận đầu, hoặc ít ra cũng thoát được sự kiềm chế của địch. Không ngờ khi đầu vừa chạm vào da bụng Cửu-thiên-Nhận, Hữu-Cước có cảm giác như chạm phải một thàng bông hay bị bột. Biết đã lâm nguy, Hữu-Cước vội vàng thu đầu lại, nhưng việc đã muộn rồi. Bụng của Cửu-thiên-Nhận có một sức bứt vò cứng dưng mãnh, định chặt lấy ót của Hữu-Cước, khiến lão cảm thấy da đầu nóng rất như chạm phải lửa, rồi tiếp đến cả hai tay của lão cũng nóng bỏng như bị đốt vào lò lửa đỏ.

Cửu-Thiên-Nhận đắc chí cười lớn hỏi :

— Sao, đã khiếp vía và biết phục lão này chưa ?

Mặc dù đầu bị dính chặt vào bụng Thiên-Nhận, Hữu-Cước luôn mồm cười lớn :

— Đồ khốn nạn, thứ bán nước, cầu vinh, si mà phục mi được !

Tức thì Cửu-thiên-Nhận vận sức vào tay trái, bẻ gãy năm ngón tay của Hữu-Cước tiếng xương kêu rảng rác rồi quát lớn hỏi nữa :

— Phục chưa, nói mau lên ?

Hữu-Cước vẫn quát lại :

— Đồ khốn nạn mãi quốc cầu vinh, đừng bông tao phục.

Lại có tiếng xương vang lên rảng rác nữa. Thiên-Nhận đã bẻ gãy nốt bàn tay bên kia của Lão-trưởng-lão. Hữu-Cước thấy đau đớn tận tâm can, đầu óc rối loạn, nhưng mồm vẫn không ngừng cười.

Cửu-thiên-Nhận nổi nóng nghiến răng nói :

— Thằng già gan thật, mày giỏi chửi, hãy xem tao vận sức bóp bẻ sọ cho mà xem nhé, hà hà...

Trong khi Thiên-Nhận đang huyên hoang, cười đắc chí, thỉnh thoảng có một bóng đen từ trên không trung lao xuống nhẹ nhàng như tàu lá rụng, đặt chân trên kỳ đài Hiến-Viên.

Mọi người ngạc nhiên nhìn thấy người này vạm vỡ, nước da đen dùi, thân hình cực mảnh như một con trâu nước, chính là Quách-Tinh.

Quách-Tinh điem nhiên hùng dũng bước tới, đưa bàn tay phải đập luôn ba chiếc vào giữa móng Lão-hữu-Cước.

Tuy Quách-Tinh trực tiếp đập vào móng Hữu-Cước, nhưng Cửu-thiên-Nhận cảm thấy một sức mạnh trầm hùng, chuyển từ đầu của Hữu-Cước vào da bụng của lão nghe «bùng bùng, bùng» ba tiếng thật lớn. Lạ lùng một đỗi, là tiếng bùng thứ hai kêu lớn hơn tiếng bùng thứ nhất, và tiếng bùng thứ ba lại càng mạnh hơn nữa. Tức thì bụng của Thiên-Nhận đang hút chặt đầu Hữu-Cước bỗng mất hết công lực và bị hóa giải ra ngay.

Lão-hữu-Cước cảm thấy trên đầu nhẹ nhàng, hết nóng như trước, toàn thân thư thái, nhưng hai cánh tay đã bị bóp nát, và bàn tay mặt vẫn bị Cửu-thiên-Nhận nắm chặt.

Bóng Quách-Tinh nói lớn :

— Lão trưởng hãy tránh ra, để tôi đối phó cùng người này cho. Lão trưởng không phải là đối thủ của hắn đâu.

Nói xong chàng tung gò đá sước qua vai Hữu-Cước một chiếc. Gù đá này cũng y như ba cú võ khi nãy. Tuy đá vào vai Hữu-Cước nhưng chính Cửu-thiên-Nhận cảm thấy một luồng điện từ tay Hữu-Cước xông ra rần rật, khiến lão không còn đủ sức để tóm bàn tay của Hữu-Cước và từ từ buông ra.

Cái đá của Quách-Tinh đã giải thoát cho Hữu-Cước, lão mừng quá vội vàng tung mành nhảy ra xa. Nhưng phần tay vừa bị nát, phần vì đầu bị hút vào bụng của Thiên-Nhận quá lâu nên lão thấy chóng váng 2 chân đứng không vững, vừa nhảy ra đã lún nhào xuống đất.

Cửu-Thiên-Nhận đưa mắt thấy một thanh niên vừa xuất thủ mấy đứu lông giết, như suy nghĩ :

— Công phu «bức sơn đá ngưng» (cách núi đánh trâu) vốn là một môn võ công bí truyền của những bậc tiền bối võ lâm cao thủ, xưa nay ta chỉ nghe đồn chứ chưa hề trông thấy. Không ngờ thằng bé này chưa bao nhiêu tuổi mà đã sử dụng được, thật quả là một điều quá sức kỳ lạ. Như vậy võ công và nội lực của tên này thật vô cùng thâm diệu.

Thật ra là chỉ một mình Cửu-thiên-Nhận biết được thế võ đặc dị «bức sơn đá ngưng» này, chứ ngoài ra, bao nhiêu cao thủ trong

Bang Khất Cái không một ai biết và ngờ tới.

Biết đời thù là một tay ghê gớm, Cửu-Thiên Nhận để phòng vệ dụng đủ mười phần công lực lên đôi cánh tay để phòng chứ không dám tấn công trước.

Có một điều đáng buồn cười là toàn thể Cái Bang trông thấy Quách-Tĩnh vô mông và đá vào vai khiến Lã-Hữu-Cước té nằm trên đất, ai nấy cũng tưởng chính chàng là kẻ thù đã hạ độc thủ Trương Lão minh nên phần nộ hồ hết vang lừng quyết bắt chàng để rửa hận.

Hơn nữa vừa rồi nghe Dương-Khang kể tội Quách-Tĩnh đã sát hại Hồng-thất-Công, nay chính mắt họ trông thấy chẳng đánh té Hữu-Cước nữa thì ai nấy cũng định ninh chàng là kẻ thù quan trọng nhất của Cái-Bang, không thể nào tha thứ được.

Thế rồi mọi người cùng hò reo, mắng nhiếc, hăm dọa kéo nhau tiến tới, bao vây khắp chân dài.

Tướng cũng nên nhắc lại nguyên nhân vì sao Quách-Tĩnh đang bị trời bằng giẫy trời và giẫy đất, lại bị đồ đệ của Giáo trưởng Lão kèm chế, mà lại có thể thoát ra nhảy xuống cứu Lã-hữu-Cước được.

Nguyên trong lúc nằm ngửa mặt nhìn sao Bắc-đẩu, lòng Quách-Tĩnh không còn nghĩ đến Hoàng-Dung hay một kẻ nào khác nữa. Thậm chí bao nhiêu sự việc to lớn xảy ra, từ khi chú cháu Lê-Sanh tự vận, Tĩnh cũng không hề hay biết. Bao nhiêu tâm thần đều chú trọng vào các ngôi thiên tượng, đem tâm-tư nghiên cứu lại trận Thiên-cang Bắc-đẩu của thầy trò Toàn-chận thất quái đang bủa vây Hoàng-được-Sư và Mai-Siêu-Thông nơi điểm Xạ-Cổ độ nạn. Chàng liên hệ với những điều đã học được trong Cửu-âm chọn kinh để đối chiếu và suy ngẫm.

Suốt một thời gian suy nghĩ nghiên cứu khá lâu, chàng đã chợt hiểu và giải quyết được những gì khó khăn huyền bí trong trận ấy.

Hơn nữa trong Cửu-âm chọn kinh, Quách-Tĩnh đã học được phép « thu căn tú cốt pháp » (là phép co rút gân cốt nhỏ lại). Thuật này có dạy trọng đoạn dưới của Cửu-âm chọn kinh rất rõ ràng. Đây là một loại công phu chuyên giúp bọn trộm đào tường khoét vách, chui tường trộm nhà. Nhưng nếu luyện được đến mức thượng thặng khiến cho có thể co giãn gân cốt nhỏ lại bằng chừng một quả cầu mà thôi. Con người dù to lớn tới đâu nhưng khi luyện thành công thuật này rồi, có thể thu người nhỏ lại như con nhím mỗi khi cần thu hình bản lòng để tấn công địch quân tự vệ. Những người săn nhím mục đích chỉ của nó không khác gì môn này.

Có lẽ xưa kia các bậc Tể sư của nền võ thuật đã căn cứ theo cứ chỉ đặc biệt của loài nhím mà luyện ra môn này chăng ?

Thuật này nói ra thì dễ nhưng luyện được khó vô cùng. Suốt đời nhà Tống chỉ một mình Quách-Tĩnh may mắn học và luyện được. Mãi đến thời Mãn thanh có một cậu Bé họ Hồ quê ở Liêu-Đông cũng luyện được mà thôi.

Khi ấy Quách-Tĩnh suy nghĩ, nếu dùng thuật này có thể thoát khỏi được giẫy trời. Mặc dù có thuộc lâu lâu lý thuyết nơi Cửu-âm chọn kinh nhưng chưa tập luyện được. Hôm nay tình cờ nghiên cứu về thiên-cang Bắc-đẩu, Quách-Tĩnh đã nắm được bí quyết. Chàng nhớ lại khi bị trời đặt trên Minh-hà Đảo, chàng có được Hồng-thất-Công chỉ dạy lối luyện « dịch căn cốt thiên », tập đã gần thành rồi. Nay hồi nhớ lại thấy cũng tương tự như thuật « thu căn tú cốt pháp » trong Cửu-âm chọn kinh !

Chàng áp dụng lý thuyết trong Cửu-âm chọn kinh luyện theo phương pháp thực hành của Hồng-thất-Công trong một chớp, bỗng thấy các giẫy trời trên mình bỗng lỏng dần và từ từ sút ra hết.

Quách-Tĩnh thoát ra khỏi vòng giẫy trời, ngược mặt nhìn lên đài thấy Lã-hữu-Cước đang bị Cửu-thiên-Nhận bóp nát hai tay và định ra tay hạ sát. Lòng hiệp nghĩa nổi lên, Quách-Tĩnh quên cả cái hạn hôm qua Hữu-Cước đã dùng độc thủ hại mình nơi điểm Nhạc-Dương, vươn mình một cái thu hồi lại khí lực như cũ, phi thân bay lên đài dùng thế « bức sơn đá ngưng » cứu thoát Lã-hữu-Cước và đẩy Cửu-Thiên-Nhận vào góc đài.

Nhắc lại Bành Trưởng lão tuy bận tiếp khách trên đài nhưng mắt lúc nào cũng lom lom nhìn theo cặp Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung. Lần sau cùng ông nhìn lại thấy chỗ Quách-Tĩnh có vẻ khác thường vội phi thân xuống xem thì thấy Quách-Tĩnh vừa trụt khỏi giẫy trời, bay vèo qua đầu mình mất rồi.

Bành Lão thất kinh hồn vía, toàn đưa tay ra chộp nhưng không thể nào kịp nữa. Nhìn kỹ lại thấy cả đồng giẫy da trâu nằm đó lẫn với giẫy sắt, còn Quách-Tĩnh chẳng biết đã dùng cách nào thoát được.

Bành Lão sợ Quách-Tĩnh sát hại Dương Bang chủ, dự định chạy theo để tiếp cứu, nhưng Quách-Tĩnh đã xông vào trận đấu dùng thuật « bức sơn đá ngưng » đánh bật Cửu-thiên-Nhận cứu nguy cho Lã-hữu-Cước một cách oai hùng.

Vốn hạng người gian ngoa lém lỉnh, Bành Trương lão thừa
hiển sức mình dù có lên đây cũng không làm gì nổi Quách-Tĩnh,
nên chỉ đứng đó la lớn:

— Hỡi anh em, mau mau chặn bắt tên kia, đừng để nó sát hại
Dương Bang chủ. Mau lên anh em!

Tức thì hàng ngàn vạn ân mây khắp bốn phương tám hướng
đồng hô lên một tiếng, rút gươm nhẩy vọt lên đài quyết vây bắt
Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh bị trời nam một chỗ té cả gân cốt, khi giải cứu xong
Hữu-Cước bỗng nhớ lại Hoàng-Dung, vỗ trán hối hận:

— Tại sao ta bỏ đi mà không cứu Bé Dưng để em nằm đó mãi trong
tay quân địch. Ít ra cũng rút hồ đồ nhét họng ra chứ? Bây giờ tình
trạng đã xảy ra như thế, người ta đến nghịch khắp nơi, biết đâu mà
tìm nữa? Mà dù có muốn cứu cũng không còn kịp nữa. Bây giờ
ta cần phải ra tay đánh chúng một phen thất điên bát đảo để bé
Dung đỡ giận. Bé Dưng tánh ý trẻ con ham vui, thấy mình đánh
bọn chúng chắc thích chí lắm. Minh giải quyết không khéo để
nàng giận cũng nên! Phen này nếu không trở tài thì không xong,
và cũng không thể nào can ngăn hay khuyên can họ được, trong
khi họ đã trót nghe lời lừa bịp của Dương Khang rồi. Nếu vì
phải ra oai để giải cứu Hoàng-Dung, cũng phải đánh vậy chứ sao?
Sau này Hồng Ân Công có biết chắc không nở trách ta, vì Hồng
Ân Công thương bé Dưng lắm.

Nghĩ xong chàng muốn đỡ ngón «Giáng long thập bát chương»
nhưng sợ nhớ lại muốn đưa ra thí nghiệm thử thể trận «Thiên
cang Bắc đầu» vừa nghiên cứu xem thử oai lực ra sao cho biết.

Tức thì chàng vung hai tay theo thể «chim bằng cất cánh»
bước theo thể ngôi sao «thiên quyền».

Vừa khi ấy trên bảy tám chục sắc trong Cái Bang đã sẵn tới bao
vây bốn phía, dùng vũ khí đủ loại chia vào mình Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh hai chân đứng theo tinh vị Thiên quyền là ngôi
sao quan trọng nhất trong bảy vị sao Bắc đầu. Chàng đi những bước
vô công trảm tinh, tay trái thủ ngang trước bụng, thân hình vững
chắc như một tháp đá ngàn cân, không cần đếm xỉa đến ba bốn
người ăn xin đang xông tới đưa tay chộp vào vai mình.

Chàng lặng thinh không chút phản ứng, chờ họ xông tới thật
nhiều rồi ra tay luôn thể, nhưng vì bản chất nhân hậu, không nở
hại người, chàng chỉ muốn ra tay trong những trường hợp vạn
bất đắc dĩ mà thôi.

Trong chớp mắt hai người ăn mây đi xông vào sát sau lưng
Quách-Tĩnh, và lúc này chàng mới chộp ra tay. Chàng chỉ đưa
tay khi vung lên thành ba vòng tròn trước mặt khe đập vào người
ăn mây gần nhất, rồi phớt qua mặt người ở phía trước đang lao
tới, khiến cả hai té nhào ra xa tức òm đầu là trời luôn tòm.

Kể đó có mười mấy người nữa a vào, bị chàng quét nhẹ chân
một vòng, cả bọn té lăn chiền, chông chắt trên nhau xem thật đáng
buồn cười.

Trong khi đợt ba vị e dè chưa dám xông vào, Quách-Tĩnh rành
tay định tóm Dương-Khang đập vỡ sọ cho bỏ ghét, chợt thấy phía
sau đài có hai tên ăn mây đang xông đến chém Hoàng-Dung nên vội
bỏ Dương-Khang, phi thân lao vút về phía Hoàng-Dung như sao đổi
ngôi. Thấy tình trạng quá cấp bách, không thể bay đến kịp thời,
trong người lại không có mang theo ám khí, nên Quách-Tĩnh nóng
ruột quá, vội cỡi tuốt đôi giày dương mang lao mạnh về phía Hoàng-
Dung.

Hai tên ăn mây có phận sự giữ Hoàng-Dung, trong tình thế
cấp bách sợ nàng chạy thoát nên tuốt đao định chém đi cho rảnh
nợ, đồng thời để hóa thù cho Bang chủ Hồng-thất-Công.

Không đề lúc vừa mới vung đao bỗng nghe có tiếng vù vù
từ xa lao tới. Chàng biết ngay có ám khí, tuy chưa biết loại nào
nhưng cũng vội nghiêng mình tránh né. Một người võ công tương
đối khá tránh được, chỉ bị một chiếc giày phớt qua mặt, còn người
kia kém hơn xoay trở không kịp bị chiếc thứ hai trúng ngay xương
sống té lộn nhào mấy vòng, ngã quay ra đất.

Mặc dầu chỉ là đôi giày cỏ rất nhẹ nhàng, nhưng vì nội lực
Quách-Tĩnh quá hùng hậu nên lúc chạm phải té nặng và không đủ
sức đứng dậy nữa.

Bành-Trương-lão đứng nhìn thấy Quách-Tĩnh chỉ ném đôi giày
cỏ mà làm té nhào hai tên cao thủ có hạng, thì thất kinh, ngán cho
tài nghệ chàng rất cao siêu.

Quách-Tĩnh nhẩy theo, vung tay gạt luôn ba bốn người nữa
đã đến cạnh Hoàng-Dung, đưa tay mở trời cho nàng. Nhưng vừa
mở xong một mối thì hàng hai hạ chục ăn mây đã xông tới đám,
chém tui bụi. Tức thì chàng ngổn xuống đất, theo lối của
Khư-xử-Cơ và Vương-xử-Nhất dùng phép Thiên-cang Bắc-đầu
trận để chống lại với số đối thủ quá đông. Chàng cứ điềm nhiên

ngồi yên một chỗ vung hai tay nghiêng chiến. Một chớp sau, khi trận thế đã thuận, chàng chỉ dùng một bàn tay phải để đối địch của tay trái dùng cỡi trời cho Hoàng Dung.

Từ ngày lưu lạc trên Đào-Hoa-Đào, Quách Tĩnh đã được nghĩa huynh là Lão Ngao Đông Châu bí Thông dạy cho thuật « Song thủ hổ báo » một tâm nhưng chia xẻ làm đôi để dùng làm hai việc khác nhau. Lúc này chàng xử dụng lối ấy, đã tinh thực nhiều cho nên một tay đánh đỡ theo các Pháp của thừa-cang Bắc-Đầu trận, một tay lần lần mở trời cho người yếu không hề rơi trệ chút nào. Với hai thuật đối tr kịch diệu, dường phải hợp áp dụng một lúc nên dù số ân mày có đông đến đâu cũng không làm sao xuê. Thành thoàng một số người bị độn văng ra la oai oái.

Nhưng Quách Tĩnh chỉ đánh lấy lệ chứ không muốn nặng tay. Thành thử số ân mày bị đánh trúng cũng không hề bị thương nặng. Vì vậy hết đợt này đến đợt khác, họ thi nhau lần xà vào, bốn phương tám hướng, trùng trùng điệp điệp không biết bao nhiêu ân mày che lấp cả hai người Dương Khang và Cửu thiên-Nhận đứng trên đài nhìn xuống cũng không phân biệt ra đâu là Quách-Tĩnh đâu là Hoàng Dung nữa. Cả hai yên chí thế nào cặp ấy cũng sẽ bị ngã gục dưới làn sóng bễ người.

Quách Tĩnh đánh đỡ cầm chừng đến khi cỡi hết dây trời cho Hoàng Dung và móc hết giề trong mồm nàng ra rồi sẽ gọi :

— Bê Dung, em có hề chi không ?

Hoàng Dung nắm gối đầu trên đài Quách Tĩnh, khẽ liếc mắt nhìn mà đáp nhỏ :

— Em không bị thương nhưng bị trời lâu quá thấy trong người tê rần cả, cứ động hơi khó.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói :

— Tốt lắm, miễn em không bị thương là may lắm rồi. Thời bây giờ em tạm nằm yên nghĩ sức một chớp để anh ra tay cho họ biết sợ.

Chàng để Hoàng Dung nằm yên trước mặt, hai tay vung lên như chong chóng, túm bắt tất cả đao búa, kiếm gậy, xem bao nhiêu cao thủ Cái bang không nghĩa lý gì hết.

Hoàng Dung nằm thấy người yếu trở tài, trong lòng khoan khoái lắm, nàng khẽ bảo :

— Tĩnh ca, anh đừng đá thương họ tội nghiệp nhé !

Quách Tĩnh gật đầu :

— Họ là con cháu của Hồng sư phụ và cũng là tay chân của em sau này, anh ở lòng nào đánh đau họ được. Mặc dầu hiện nay họ xem

chúng ta như thù địch nhưng chẳng qua bị kẻ khác lừa bịp nên họ hiểu lầm đây thôi.

Chàng vừa nói vừa đưa tay vuốt tóc cho Hoàng Dung. Thình lình ba người xông vào đâm chém tới tấp, Quách Tĩnh đưa tay phải khẽ phất ra ba vòng tức thì ba hình người bay bổng lên không, năm sóng soài lên nhau.

Cả ba viên ân mày rối loạn, tiếp đó bốn người bị tung lên nữa, mỗi người bay một nơi.

Nàng đầu một giọng ð ð thét vang lên giữa tiếng huyền ảo của toàn Bang Khất Cái :

— Anh em mau đang ra để cho anh tám tui đối phó với hai tên này.

Đó là tiếng nói của Giản Trường Lão, đứng đầu trong các Trưởng lão nhóm «áo sặc».

Được lệnh của vị chức sắc cao cấp, tức thì toàn thể ân mày lắng đọng rút lui ra xa chỉ còn lại tám người võ giời để đối địch cùng Quách Tĩnh.

Tám người vây lấy Quách Tĩnh, người nào cũng mang bên lưng tám cái túi. Đây là hạng chức sắc cao cấp, võ nghệ tinh tường, bản lĩnh khá cao. Tĩnh về cấp bậc họ cũng ngang hàng với các trưởng lão, mỗi người lĩnh đạo một chi trong ban Khất Cái về dự đại hội.

Trong số tám người tám túi hôm nay đã có hai người, một Sm một mấp, trước kia đã từng gặp Dương Khang trong điểm Xọa cô và nước hân về dự đại hội hôm nay. Trong Cái Bang có cả thầy chín người hạng tám túi, nay chỉ còn tám là vì một người là Lê Sanh đã tự tử vì ra rồi.

Quách Tĩnh nhận xét lần này tuy nhân số họ ít hơn, nhưng toàn là các cao thủ, nên trận đánh có phần gay cấn hơn là vừa rồi đối với số đông.

Muốn cẩn thận hơn, chàng định ngồi dậy để đối phó. Nhưng Hoàng Dung đã nắm tay níu lại nũng nịu nói :

Nhờ gối trên đài anh, em cảm thấy êm áp dễ chịu lắm. Vậy anh cứ ngồi đây mà đánh cho chúng kinh hồn, cần gì phải dậy.

Mặc dù biết rằng cứ ngồi ở đó đối phó với tám tay cao thủ, nếu chúng xông vào một lượt, khó mà đối phó, nhưng vì không muốn làm phật ý Hoàng Dung nên chàng mỉm cười ngồi xuống và nghĩ bực :

— Ta cần hạ trước vài đứa cho chúng kiến oai sau sẽ tính lần tới mấy chỗ khác cũng được.

Chàng đưa mắt thấy hai tên ốm và gầy bừa họ đi rước Dương Khang về phía nhà, gây rối loạn trong Bang và làm khổ thân hai đứa mình thì bỗng nổi giận nghi:

Ta nên trệ hai thằng quý công voi về đây mở trước đã.

— Chàng đưa tay lấy một khúc dây da trâu của họ dùng trói Hoàng Dung còn bỏ trên mặt đất rồi vung ra quét mạnh một vòng sà sà trên mặt đất theo tư thế trong phép đánh roi Kim Long của đệ tam Sư phụ truyền dạy.

Chàng tập luyện ngón này khá công phu nên lối múa cũng trong đường với sư phụ, nhưng lúc này về công lực chàng tiến xa quá nhiều cho nên lông roi phát ra vô cùng lạnh lẽo và mạnh mẽ. Giá lúc bấy giờ có Sư phụ Hãn Bưu Cầu chứng kiến cũng phải khen vâng.

Hai người ăn mày mập và ốm vừa trông thấy lông roi vọt ra quá mãnh liệt phát giở vu vu, vội vàng phi thân nhảy lên cao tránh né.

Quách Tĩnh đảo dây thừng vút ngược lên, tức thì liên thành trăm ngàn thừng bao vây bốn mặt, trên dưới khắp nơi chỗ nào cũng có. Nhưng chàng cố ý dả hồ một lối bêu trối cho hai chàng này rút lui lần nữa.

Chiếc dây vũ lọng cuống ngược quét xuôi làm như một bức thành kiên cố, ngàn cán sáu người kia qua một nơi. Sáu người ăn mày tâm tại kẻ bừa người dao xông đến tấn công vào Quách, Hoàng cực kỳ nguy hiểm.

Người ăn mày gầy thấy một bên của Quách Tĩnh có phần sơ hở nên tiến về phía đó tấn công. Giản Trường Lao thất kinh la lớn:

— Ấy chết, đừng có đánh vào chỗ đó.

Nhưng đã muộn rồi. Tức thì Quách Tĩnh vung lên như cơn gió lốc liên tiếp hai chưởng đập mạnh vào người ăn mày ốm và người mập này mập khiến cả hai đều bay vút lên trời, lao về phía đông người, cách xa hơn ba trượng.

Tuy sức đánh ngang nhau nhưng thân thể khác nhau, nên người ốm rơi xa, người mập rơi gần, cả hai thấy đều nhào vào đám bụi em bộ hạ của Thiết Chương Bang té độn cục kêu la tán loạn.

Thiết Chương Bang chủ Cửu Thiên Nhận đứng trên thạch đài ung dung nhìn xuống lượt trận, thấy hai tên ăn mày ốm mập tung vút

lên không văng vào đám đệ tử mình cũng không quan tâm gì mấy vì trong nghề võ đấu nhau việc đánh té là thông thường. Nhưng khi tiếng va chạm của hai người ăn mày vào bọn đệ tử mình có vẻ khác thường lão bỗng thất kinh nghi bụng:

— Không xong, thằng này dùng phép «bức sơn đá ngưng» đánh nữa. Như thế thì hai tên ăn mày này chẳng can hại gì hết mà trái lại bọn đệ tử ta thế nào cũng nhiều đứa bị thương nặng.

Lão vội vàng phi thân nhảy vọt về phía đó thì thấy hai tên ăn mày tuy té lăn chiền nhưng chẳng hề hấn gì, mà trái lại bốn năm đệ tử của Thiết Chương Bang bị chạm phải kẻ sút trán người gãy tay đứt gân, vỡ xương, nằm kêu la ầm ỹ.

Ngay lúc ấy bỗng nghe veo veo gió cuốn từ phía sau lưng tới, thêm hai người ăn mày tằm tui bị đánh tung lên vùn vụt lao về phía ấy nữa.

Cửu-thiên-Nhận thừa biết sức đánh của Quách Tĩnh với thuật «bức sơn đá ngưng» này, càng xa uy lực càng mạnh, càng gần càng nhẹ hơn. Hai vị chức sắc của Cái bang nhận đòn rất nhẹ, nhưng bay ra càng xa, đụng phải người nào thì sức va chạm càng mãnh liệt, nguyên nhân vì thế võ này thụ lực mỗi lúc càng gia tăng gấp bội.

Tức thì Cửu thiên Nhận xông ra vận sức đứng chờ đón một người ăn mày, khi hắn vừa bay tới gần dùng cùi chỏ tung bật trở lại một đòn vô cùng mãnh liệt, tiếng xé gió nghe rợn người. Người ấy bị đánh bật trở lại vút thẳng vào đám ăn mày đang đứng há hốc miệng ra nhìn.

Cửu Thiên Nhận đã xử dụng ngón đánh kỳ diệu nhất của Bang Thiết-Chương, xưa nay chính ngón này đã đưa danh hào chấn động giang hồ. Nếu trong vụ va chạm này, Cửu Thiên Nhận mạnh hơn thì chẳng những hoá giải được kinh lực đã phủ trong thân hình người ăn mày mà đồng thời tên này sẽ bị đập nát tim phổi tức khắc. Trái lại nếu nội lực yếu kém hơn Quách Tĩnh thì bản thân Cửu thiên Nhận sẽ bị nội thương hoặc té sấp vì ảnh hưởng của thế võ «bức sơn đá ngưng» này.

Hoàng Dung và các vị Trưởng lão đứng nhìn hai người thì thổ tài năng nội lực, điều hiểu rằng sự thắng bại phen này rất có ảnh hưởng đến hai người đang tranh sức cùng nhau, và tên ăn mày bị đánh tung qua tung lại chẳng qua cũng chỉ một quả cầu để gián tiếp nhận truyền nội lực đối bên chứ bản thân hắn không can hệ gì hết.

Người ăn mày tằm tui của Cái Bang bị Cửu-thiên-Nhận đánh bật tung

lên bay về phía Cối Bang, lộn mấy vòng, rồi xuống tưng vào sau lưng một người hành khất khiến hắn bị vướng đi xa lắt. Còn người ấy chỉ đứng ngo ngoác một chút rồi định thần lại bước về chỗ cũ tuyệt nhiên không thấy đau đớn gì hết. Thật quả một chuyện kỳ lạ, ra ngoài sự dự đoán của mọi người.

Các vị Trưởng lão Cối Bang há hốc mồm nhìn Cửu Thiên Nhận trở tài. Họ nhận thấy giữa vị Bang chủ Thiết Chương và chàng thanh niên họ, đồng sức đồng tài, kẻ tâm lượng người nữa cần chưa chắc ai hơn ai kém. Mọi người thấy đều kinh sợ Quách Tĩnh chưa bao nhiêu tuổi mà bản lĩnh đã đến mức này, sau này luyện tập thêm đúng mức, chưa biết tài nghệ của chàng sẽ đến trình độ nào nữa!

Hoàng Dung hết sức kinh ngạc, oản khoản nghĩ bụng:

— Tên Cửu thiên Nhận đã mấy lần chạm trán cùng ta, chẳng qua chỉ là một tên bịp đời có tài cán chi đâu. Thế sao hôm nay hắn dám công nhiên thi thử nội lực cùng Quách ca, quả thật điều vô cùng kỳ lạ. Phen này nhất định không phải hắn đóng tro ma quỷ như khi trước nữa. Không biết thực lực của hắn ra sao, khó hiểu quá.

Sau một ngọn thờ tài, Cửu-thiên-Nhận đã biết phần nào công phu điều luyện tiềm tàng trong con người của chàng thanh niên Quách Tĩnh, nên cũng có ý ngán thảm. Ngoài ra không biết Quách Tĩnh có còn biết tài gì chưa thì thử chàng. Lão nghĩ bụng:

— Nếu ta thắng hắn kẻ ra cũng chẳng được tiếng tăm gì, ngoài ra còn mang tiếng với thiên hạ là hiệp người còn nhỏ tuổi. Trái lại nếu đánh không lại hắn thì bao nhiêu uy danh sẽ trôi theo giông nước cả, cơ nghiệp mấy mươi năm xây dựng sẽ trút sạch xuống Đông-dương-Hồ! Chỉ bằng ta cứ giả bộ tài, ngo ngoác mặt, không thêm chấp kẻ hậu sinh là hơn. Làm như thế sẽ giữ được thể diện mà vẫn tròn tai tiếng trước bọn Cối Bang.

Cho kẻ kỳ hay, nên Cửu-thiên-Nhận cứ lạng lẹ vung cánh tay phải lên trời ra lệnh tập-trung đồ đệ, lần lượt rút lui xuống thuyền không thêm tỏ lời từ biệt với một người nào, cũng mặc kệ Dương-Khang đang sợ sệt thu người nấp trong một góc đài.

Trong trận giao chiến với Quách Tĩnh, tâm người ẩn này tâm tài vô công chỉ bằng cơ Đoàn chỉ Bluh hay Tinh dao Ca, cho nên không thể nào đương cự nổi cùng chàng. Chỉ một cái gạt tay của Quách Tĩnh đã khiến cho bảy người ngã ngựa, nhưng rồi cũng gắng gượng ngồi dậy đánh nữa.

Quách Tĩnh cứ điem nhiên ngồi xếp bằng trên mặt đất, đồng «Gián Long thập bát chương» phối hợp với phép «Song thủ hổ bặc» «thiên cương Bắc đẩu» khi thế vô cùng háng hệu, vững chắc như núi Thái-sơn, đôi cánh tay múa lên như chong chóng, lộng gió và vô, càng lưu càng kỳ diệu, khiến bao nhiêu cao thủ Cối Bang chẳng dám lại gần.

Thật ra vì Quách Tĩnh nghĩ tình Hồng Thái Công sư phụ và ý trung nhân Hoàng Dung, đã nương tay rất nhiều, nếu không cả mấy mạng không thể nào sống nổi để kéo dài cuộc chiến đấu đến giờ phút này.

Khi nổi họ chẳng biết Quách-Tĩnh nương tay mà cứ ngỡ rằng chàng không đủ sức hạ mình nên cứ lặn xuống vào đánh mãi, buộc lòng Quách Tĩnh phải tăng thêm chương lực kẻ đưa mạng một chiều khiến hai người bật ngựa ra sau. Còn họo nhiều hoàng sợ vội quay mình đánh chạy.

Tuy không có lòng hại họ nhưng cũng muốn ra oai chút ít để dằn mặt những kẻ khác đừng xông vào phá rối nữa, Quách Tĩnh tung chiếc dầy thừng quấn chân hai người khe giật một cái, cả hai ngã nhào về phía trước, và đưa tay tóm lấy hai chân lấy dầy buộc lại, bỏ nằm chổng lên nhau.

Hoàng Dung thấy ý trung nhân hoàn toàn thắng trận cũng thấy hả dạ phần nào. Nhưng nghĩ sự nhớ lúc này cái tên già có bộ mặt loắt choắt, đôi mắt ló liên đã ra lệnh cho bọn hành khất bắt trời mình bằng dầy da đến nỗi bảy giờ tay chân còn tê rần nhược nhối thì trong lòng lại thấy căm tức, nhìn chòng chọc vào Bình Trưởng Lão.

Nàng nhớ lại khi còn bé trên Hải Đảo Đào Hoa, cha nàng là Hoàng Dược Sư đã căn dặn cần phải thận trọng để phòng bọn người có cặp mắt như vậy. Chúng thường dùng thuật nhìn thẳng vào mắt mình, dùng điện lực sai khiến cho mình phải ngã quay ra ngù. Hoặc nếu không ngã thật mình cũng hoàn toàn lệ thuộc vào sự điều khiển của họ, không thể nào làm trái hay phản kháng được.

Lúc bấy giờ nàng không còn nghi ngờ gì nữa và chắc chắn là Bình Trưởng Lão đã dùng thuật này khiến bọn mình bị mê mang rồi trôi dấn lên Quán Sơn đảo, khiến cho chàng Dương Khang gian hùng thừa dịp dùng mưu mô gạt được bao nhiêu ẩn này trong Bang Khất cái.

Càng nghĩ nàng càng căm tức. Một chập sau nàng quay sang hỏi Quách Tĩnh:

— Quách ca, trong Cửu âm chơn kinh có đoạn nằng chép rõ, về thuật «nhập hồn» hay chẳng?

Quách Tĩnh lắc đầu đáp:

— Không có em à.

Nàng thất vọng quá không hỏi nữa, cúi đầu suy nghĩ buồn bực.

Nhưng chấp sao nằng khế nhĩa lên độn chẳng:

— Anh hãy lưu tâm phòng bị cái lão già có cặp mắt lão liên, miệng cười toé toét kia kia, và không nên nhìn tiêng vào mắt hắn đấy nhé.

Quách Tĩnh gật đầu ưng chịu và bảo lại:

— Ý anh muốn cho lão già ấy và tên Dương Khang đều ném một bài học thật đích đáng để rửa hận cho chúng mình.

Nói rồi Quách Tĩnh dụ Hoàng Dung đứng dậy trốn mắt ngọc Dương Khang đang đứng trên Thạch đài rồi tung mình nhảy xéo lên đứng cạnh hắn.

Từ này giờ Dương Khang lo đôn đốc bao nhiêu ăn mày tâu công tời tập Quách Tĩnh Hoàng-Dung, trong thâm tâm hẳn muốn nhờ sức đồng người để thanh toán hai người chằm dứt hậu họa, nhưng không ngờ Quách Tĩnh cứ ngồi một chỗ vung tay đánh gạt hàng bao nhiêu ăn mày không ai dám xáp đến mà sau cùng phải rút lui. Hắn càng lo lắng, bao nhiêu điều tính toán hy vọng thảy đều tiêu tan như mây khói.

Còn một cứu tinh duy nhất và Cửu-thiện-Nhận thì hẳn đã lảng lạng rút lui rồi, bây giờ đơn thân độc chiến, chưa biết tính là nao cho đủ thì bỗng Quách Tĩnh phi thân vọt lên đài đứng sừng sừng trước mặt như vị hung thần.

Dương Khang nhận thấy nếu để Quách Tĩnh tóm được mình thì không sao thoát chết được, nên cất tiếng quát lớn:

— Các Trường lão đâu cả rồi, bao nhiêu người trong Cái Bang, chẳng làm được điều gì thiết thực để cho thành này xâm phạm đến Bang chủ hay sao?

Hắn vừa quát xong vội chạy núp sau lưng Giản Trường Lão. Lời nói của hắn cũng gây được tác động trong các vị trường lão nên Giản Trường lão lễ phép thưa:

— Xin Bang chủ đừng ngại. Tên tiểu tặc tuy lợi hại thật, nhưng dù sao sức người có hạn, hẳn không thể nào cự đương nổi cùng mấy ngàn người hôm nay. Lão sẽ ra lệnh cho toàn thể cao thủ bốn bang áp dụng kế xa luân chiến thì thế nào hẳn cũng kiệt lực mà chết.

Thưa xong, Bành Trường lão quay mặt về đám đông hô lớn:

— Anh em đệ tử tâm tui cấp tốc huy động lực lượng các Chi bộ trở thành thế trận «kiên bích» để bao vây địch.

Tức thì một nhân vật tâm tui xông ra đứng giữa, xếp theo sau hàng chục người ăn mày lực lượng đứng theo hai hàng kẻ trước người-sau không khác gì bọn trẻ em làm trò đùa công nhau.

Liền đó thêm tám người nữa cũng nhập bọn, sắp thành trận «Kiên bích», nhấm phỉa Quách Tĩnh tiến tới. Thấy bọn chúng leo lên đài, Quách Tĩnh, vội phi thân nhảy xuống bảo vệ cho Hoàng-Dung.

Nhưng đoàn người này bỗng tập trung lại một loại và nhấm hai người húc đại. Hoàng Dung hoảng kinh thét lớn:

— Ô nguy hiểm quá, Quách ca!

Nói xong nằng đã phi thân nhảy vút lên cao để tránh.

Quách Tĩnh thấy người yếu mạnh thì mừng lắm, định nhảy quanh phía trái lại gần nằng.

Nhưng ngay lúc ấy, khắp nơi chỗ nào cũng có hàng đoàn ăn mày nắm tay nhau xông lại cản đường và húc mạnh vào hai người.

Quách Tĩnh rất ngạc nhiên trước trận pháp vô cùng quái lạ của bang Khất Cãi, nhưng chàng vẫn điềm nhiên chờ trận xáp lại gần chứ không động thủ ngay khi ấy. Thành linh chàng vung tay lẹ như chớp tung thẳng vào khúc giữa định phá trận thành hai.

Tuy chưởng lực chàng hùng hậu nhưng trong trận Kiên Bích, hàng mấy chục người nối liền gần nhau, góp sức thành một khối vô cùng vững chắc. Hễ bị tấn công đâu thì đuổi tiếp, đánh đuổi thì đuổi tiếp, đánh vào khúc giữa thì hai đầu lại ứng phó liền.

Hai bên giằng co nhau cứ lằng nhằng mãi không dứt. Quách Tĩnh điềm nhiên không chút hoảng sợ, vội vàng nhón chân vào thẳng lên trời vượt qua đầu họ như một con chim cất cánh. Nhưng chưa kịp sà xuống đất chàng đã thất kinh nhìn phía trước mặt một hàng ăn mày nắm tay nhau húc nữa, khiến cho chàng tuy vô công đã thương thặng nhưng cũng phải chùn chân lão đảo chực té.

Mặc dù gặp nguy nhưng Quách Tĩnh vẫn thấy không sợ hãi chút nào, vội hít một hơi dài, nhón chân phóng người lên cao, về phía trên đưa mắt quan sát muốn tìm nơi để dựa. Không ngờ một trận Kiên Bích lan tràn khắp nơi, chỗ nào cũng thấy từng đàn người nắm tay nhau như một sợi dây dài vô tận, tiếp nối nhau tấn ông trên khắp mặt chiến trường. Cứ một đội được dẹp yên, năm ba đội khác lại xuất hiện nữa.

Mặc dầu có sức khoẻ dồi dào, võ công cực giỏi, nhưng Quách Tinh cũng không biết xoay trở ra sao, phải định bỏ tay chờ đợi lâu thoát hay bị bắt.

Hoàng Dung nhẹ nhàng nhảy nhót lanh như vượn, thân pháp cực kỳ linh hoạt, vượt trên Quách Tinh một bậc xa. Tuy nhiên nàng chỉ phò trợ trong thời gian đầu, trong trận Kiên Bích bủa vây trùng trùng điệp điệp mỗi lúc một nhiều, khiến Hoàng Dung cũng không thể thi thố được và dần dần rơi vào thế bị động, hơi thở bắt đầu dồn dập, tay chân chậm chạp.

Nàng dùng hết tàn lực chạy đóng nhảy tạy cố tìm cách lại gần Quách Tinh. Tuy hai người được gần nhau, nhưng thế xa luân Kiên Bích của Cái Bang mỗi lúc thêm thối chặt, nên lại bị dồn ép vào một góc núi.

Hoàng Dung tức quá trợn mắt nhìn bốn phương, bỗng nghĩ ra một kế bên gọi nhỏ Quách-Tinh.

Anh Tinh hay chúng ta thử trèo lên vách núi xem sao?

Quách Tinh lưỡng lự chưa biết tính kế nào cho tiện, nhưng trong lúc cấp bách cũng phải nghe theo lời Dung. Chàng đem hết sức càng hệu cho dịch bớt đến gần rồi cả hai lần đầu vào phía vách đá chèo leo phía sau núi.

Toàn thể ân này trong bụng khất cái ân ân bảm sát đuổi sau, nhưng khi đến chân núi thì dừng lại không dám theo nữa.

Đứng trên cao nhìn xuống thấy hàng sáu thềm thềm đá dựng chập chồng, bất giác Quách-Tinh cả mừng reo lớn :

Ồ kìa em hay quá, bọn chúng không dám đuổi theo ta đâu. Phía dưới nguy hiểm như thế kia, nếu đồng người chen nhau sẽ nhào đầu xuống vực sâu chết hết.

Được Quách-Tinh khen, Hoàng Dung thấy thoi thời phần nào trong bụng nhưng nàng vẫn trầm ngâm lo nghĩ vì thấy bọn Ân này tuy đứng lại một chỗ rồi cũng ủa nhau trùng trùng điệp điệp kéo lên theo thế trận kiên bích như trước, người này nắm lấy người kia như một sợi dây chuyền vô tận. Họ cố tình dùng số đông dồn ép hai người vào tuyệt lộ hoặc rơi xuống vực sâu. Nhưng lần này có vẻ đã đặt từng bước một chứ không đi ạt như trước nữa.

Xung quanh các nơi hàng trăm sợi dây chuyền người bao vây lấy Quách, Hoàng tin mật, không để hở một lỗ nào đặt chân trốn thoát.

Xưa kia, Quách Tinh đi cùng Mi Ngạc lên tiếp trong hai năm trời leo trên vách đá Hoàng Sơn xứ Mông-cổ, lên xuống như trên đất bằng. Vách đá này tuy hiểm nhưng cũng chưa bị nổi với những mỏ đá dựng trên như mỏ tại Mông-cổ. Dầu bị dồn ép nhất thời trước mặt nhưng Quách Tinh lượng sức có thể lọt qua để thoát thân như trở hân tay.

Chàng chờ bọn hành khất tiến tới gần mới báo Hoàng Dung :

— Bé Dung, đừng sợ hãi nhé, cứ bám chặt vào lưng anh để nhảy qua vực thẳm này. Việc trèo đá nhảy vực là nghề chuyên môn của anh từ thuở còn nhỏ đấy.

Hoàng-Dung lắc đầu ngoay ngoay, miệng đáp :

— Nguy hiểm lắm không nên đùa anh. Nếu chúng ta chạy xuống dưới, bọn chúng đứng trên này lần đá lớn xuống thì làm sao bảo toàn tính mạng ?

Quách Tinh thấy Hoàng Dung không bằng lòng, buda bị đứng trầm ngâm chưa biết tính ra sao. Phía trước hàng ngàn tiếng reo hò của bọn khất cái càng lúc càng tiến tới gần thêm. Bọn chúng cứ như nhau tiếng toàn năm ba người lũ lượt kéo tới khắp mấy mặt.

Bỗng Quách Tinh sực nhớ lại một chuyện, quay sang hỏi Hoàng Dung :

— Bé Dung, anh nhớ lại trong đoạn dưới của Cửu-âm chơn-kinh có ghi một thiên về «Di hồn đại pháp», thuật này theo anh nghĩ lại cũng không khác mấy với lối «nhập hồn» của Bình Trương Lão mà em vừa hỏi anh khi nãy. Hay là bây giờ chúng ta cứ liều với bọn chúng một lần chết nữa, nếu cuối cùng phải lên xuống vực sâu cả hai cũng đành dạ còn hơn là để chết tiêng rã mỗi đứa một nơi.

Hoàng-Dung nghĩ thêm than rằng :

— Bao nhiêu đệ tử Cái Bang đều là tay chân con cháu của Hồng Ân sư và cũng là tay chân của em sau này, chẳng qua chỉ vì sự hiểu lầm nên họ mới hợp nhau bức bách chúng mình. Nếu chúng ta chấp nê giết chóc cho nhiều chẳng khác nào nổi da xáo thịt, có ích chi đâu. Ngày sau tin này đến tai Hồng Sư phụ thì dù anh em ta có chết dưới cơn tuyết cũng còn ân hận. Còn câu chuyện «Di hồn đại pháp» trong Cửu-âm chơn-kinh để đối phó với «nhập hồn» của Bình Trương Lão thì đưa ra lúc này cũng đã quá muộn rồi. Trong giờ phút kẻ cứu tử thì sao anh không nghĩ đến em mà cứ mơ Chân-kinh mới thế ?

Tỉnh linh Quách Tĩnh đưa tay bồng Hoàng Dung vào mình, khẽ nói bên tai "Trón gặp em rồi".

Nàng hết sức ngạc nhiên chưa biết chuyện gì, nhưng thấy Quách Tĩnh làm ra vẻ thận trọng quá cũng đoán có lẽ chàng đã nghĩ ra diệu kế gì đây nên yên lòng nằm yên trong tay chàng.

Hoàng Dung phải vẫn chưa hiểu nên trốn bằng cách nào, chạy đi đâu, chỉ thấy Quách Tĩnh hôn phớt nhẹ lên má mình rồi bặm môi tìm mặt vận công ném nàng bay vút xuống tận kỳ đài Hiên-viên.

Hoàng Dung nghe gió lộng bên tai vu vu, trời đất đảo lộn như đang đứng vào giá vỡ. Nàng nhớ lại vừa rồi Quách Tĩnh đã hôn nhẹ trên má mình, quả là dấu hiệu của lời vĩnh biệt. Chàng muốn ném nàng xuống đây tận lãnh đê chàng rảnh tay thì mạng cũng đích.

Tuy bị ném đi bất ngờ, Hoàng-Dung cũng nhận định được hướng rơi định của chàng. Nhìn xuống thấy hàng ngàn cái đầu của bọn khất cái đang lộ nhỏ lướt qua chân mình, nàng cố vận khí tung người lướt theo trốn bay rồi nhẹ nhàng đứng giữa kỳ đài.

Hoàng Dung bị mất Quách Tĩnh khác nào rụng mất tim, nên trong lòng bị ai vô hạn, vừa chán nản vừa lo âu; bỗng thấy trước mặt Dương Khang đang đứng chỉ huy đốc thúc bọn ăn mày đuổi bắt bọn mình nàng mừng rỡ như bắt được cửa quí. Đối với nàng, Dương Khang là đầu dây mối nhợ của bao nhiêu sự rắc rối đã xảy ra, nay gặp được hẳn quả là cơ hội hiếm có để trưng trệ con người diều ngoa phản bội.

Khi vừa chạm chân xuống đài, Hoàng Dung đã bằng người bạo thặng lại phía Dương Khang, đưa tay nắm đầu cây gậy trúc của hắn đang cầm trong tay vung vẩy điều khiển bọn ăn mày.

Dương Khang đang đứng một mình trên đài húc húc tay đặc mứa gậy chỉ tay lung xăng bỏi thần có một bóng người từ trên không rơi xuống như một vị thiên thần, khiến hắn giật mình tung túng chưa biết đối phó ra sao. Ngay lúc Hoàng Dung đã đưa tay nắm đầu gậy, tay kia vung ra định móc mắt y luôn.

Hoàng Dung còn cần thận hơn nữa, dùng chân dè chặt cây gậy xuống đá, một tay móc mắt, một tay vung ra chém luyt Dương Khang.

Để bảo vệ sinh mạng mình, Dương Khang đành buông gậy quí, nhảy lùi ra sau hai bước để tránh đòn, rồi phi thân nhảy xuống đài để trốn.

Độ nảy vũ công của Hoàng-Dung đã vượt xa hơn Dương Khang mấy bậc, hơn nữa thế võ nàng vừa dùng đoạt gậy là một chiêu tuyệt kỹ trong "đá cầu bằng pháp" gọi là "Ngao khâu đạo" (nghĩa là chớp gậy trong chớp ngao). Với thế võ này, nếu gậy đang ở trong tay một cao thủ võ lâm nào khác cũng đoạt lại được dễ dàng và chắc chắn một trăm phần trăm. Ngay như bậc thầy của Dương Khang cũng không giữ nổi gậy được huống chi là hắn.

Tuy Dương Khang biết thân lãnh chân nhảy lẹ xuống đài nhưng vẫn bị ngón tay của Hoàng Dung phốt ngay trong mắt, đau rát tận tim gan, đom đóm nháy tun, tõe, trời đất hình như tối sầm lại. Bất được gậy trúc, tức nhiên đã nằm được ấn phủ, hiệu lệnh tối cao của Bang-Khất Cái. Nên Hoàng Dung oai vệ đứng lên trên đài, đưa cao cây gậy, đồng đặc quát lớn:

Hỡi toàn thể anh em trong cái bang, mau mau đứng tay lại nghe đây. Hiện nay Hồng Bang chủ vẫn còn tại thế nhưng vì kẻ gian đã cố tình phao tin thất thiệt lừa gạt anh em, gây sự hiểu lầm với ta, xin thôi!

Lời quát của Hoàng Dung lạnh lạnh oai nghiêm, nghe rõ ràng từng chữ một. Vị quả bất ngờ chưa ai dám tin chắc, tuy nhiên người nào cũng hẳn hoan vui mừng khi được tin cải chính Hồng-Thất-Công còn sống, bao nhiêu ác ý căm hờn trước kia cũng dịu dần một phần lớn. Hơn nữa bây giờ Hoàng Dung đã có gậy quý trong tay, nên mọi người cũng đứng tay không tấn công bức sách Quách Tĩnh nữa. Muốn biết điều hướng về Hoàng Dung, lắng tai nghe thêm về Hồng Bang Chủ.